XX. évfolyam 15. szám

Ára: 1 forint

1964. április 9

Ludas Matyi

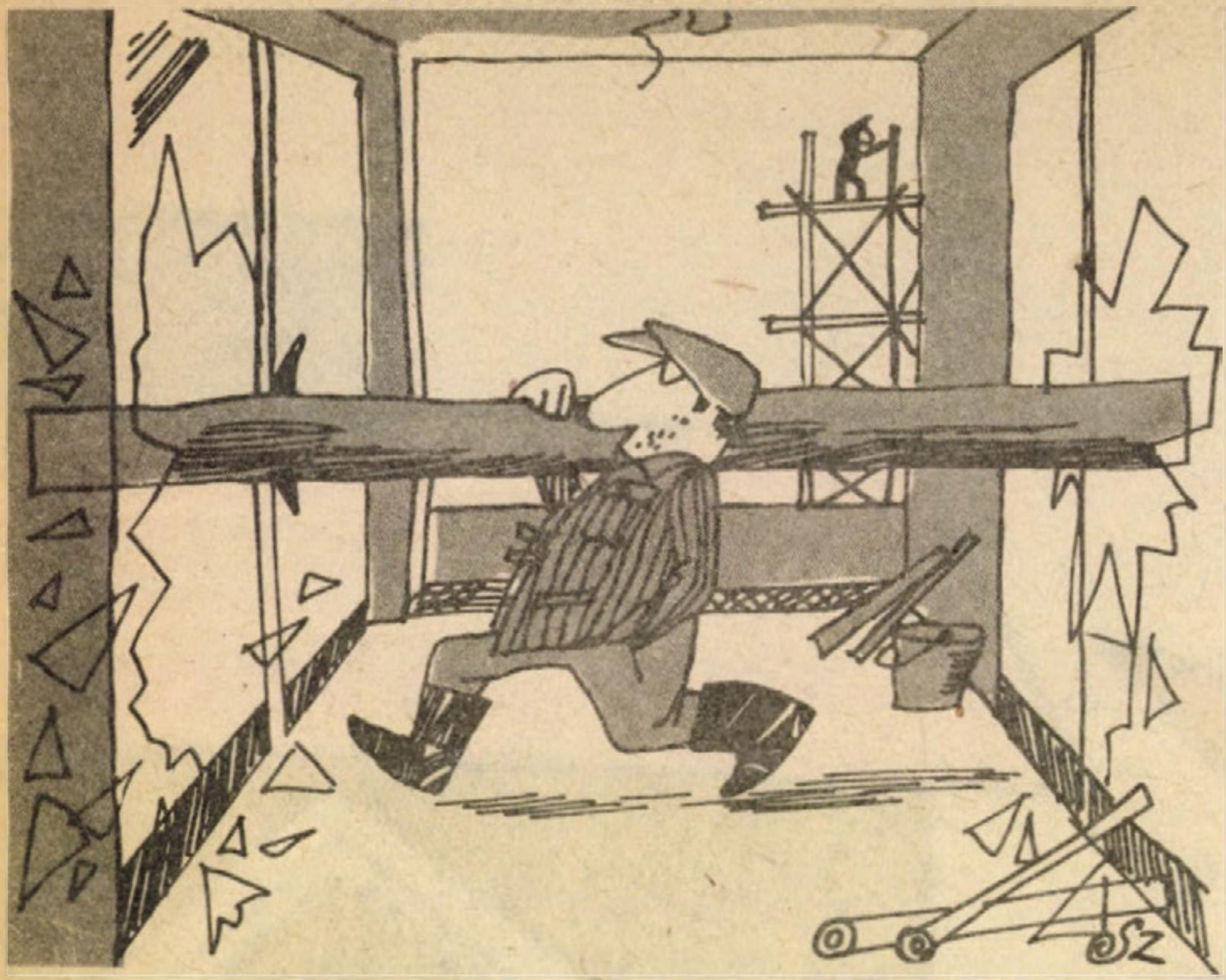

Fülöp György rajza

— Halló, itt a téesz-agronómus Pestről! Úgy látom, itt a tavasz, kezdhetik a vetést!...

Legjobb az egyenes út

vagy kerül, amibe kerül

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EGY PÁR CIPŐ BEMUTATKOZIK

Csinos eladó cipők várják a kérőt, libasorban, polcokra kirakva. Önkiválasztó cipőboltban vagyunk, ahol az áru önmagát kínálja, kézbe lehet venni, alaposan megvizsgálni, elég könnyű-e, hajlé-

kony-e, egyszóval: birtokosa-e azon cipő-erényeknek, amiket egy jól elkészített lábbelitől elvár az ember?

A vevő szeme megakad egy halványbőrű karcsú szépségen, és már-már venné is, mikor a topán váratlanul bemutatkozik. Családi neve belülről aranybetűkkel belenyomva, amint az előkelő családból származó cipőknél illik, hogy aszongya:

TAKARÉKOSSÁG KTSZ, BUDAPEST.

A vevő megtorpan, és gyanakodva kezdi méregetni a cipőt: vajon mit takarékoskodott el belőle a KTSZ? Mintha túl vékony lenne a talpa. — No jó, a takarékosság szép erény, de az én cipőmön ne takarékoskodjanak — morfondíroz a vevő, miközben a kompromittált lábbelit visszateszi a polcra.

Az esethez kommentárként csupán annyit, hogy nálunk az áru népszerűsítése bizony még sokszor — gyerekcipőben jár.

(fü)

Egy rendkívüli BAJUSZ története

A kor szele bizony alaposan megtépázta a Hortobágy romantikáját, de azért maradt ott egy és más, ami a hagyományokat őrzi. Ilyen például a délibáb, a gémeskút, és nem utolsó sorban ilyen volt idős Ballagó Mihály gulyás-számadó híres bajusza. A rendkívüli bajusz nemcsak azzal keltett csodálatot, hogy messze túlnőtt az araszos rekordmértéken, hanem azzal is, hogy olyan szilárdan ült viselője orra alatt, mintha nem is bajuszból lett volna.

Rendben is volt minden, míg a cimeres bajuszt irigyelték, és Ballagó Mihály királyi díszét büszkén hordozva irányította a tehénközlekedést a Hortobágyon. A baj akkor kezdődött, mikor falun is hódítani kezdett a bajusztalanság divatja.

Mihály egyre kellemetlenebb órákat élt át, mert a közeli faluban, ahová bevásárolni járt, idővel úgy mutogattak a nevezetes bajuszra, mint valami múzeumi furcsaságra. Végül is Ballagó Mihály lelkében megszületett a döntés.

A halálraítélt ékességnek egy fodrász adta fel az utolsó kenetet szappanhabbal, ugyanis Mihály bácsinak nem volt lelkiereje a ritkaságot sajátkezűleg lekaparni.

A faluban senki sem fordult meg többé Ballagó Mihály után, de nem úgy Kormos, a csorda bikája. A bajuszát vesztett számadót olyan példás fogadtatásban részesítette, hogy az alig tudott elszaladni. Mihály e döntő pillanatban rádöbbent a marhalélektan nagy rejtelmére: a tehenek őrajta voltaképpen a hatalmas bajuszát tisztelték, mely a legszebb bikaszarvakra emlékeztetett.

— Nos, a bajusz nem saláta, hogy egykettőre kinőjön — okoskodott a bajusztalanított Sámson, már pedig a tekintély biztosítékát haladéktalanul pótolni kell.

Készített tehát magának egy álbajuszt kukoricacsuhéból, mely a fülekre volt akasztható egy madzaggal. A marhák nagy ismerője nem tévedett. A gulya őszinte csodálattal bámult rá, a Nagy Bikára, akinek elveszített szarvai újra kinőttek, és a rend helyreállt.

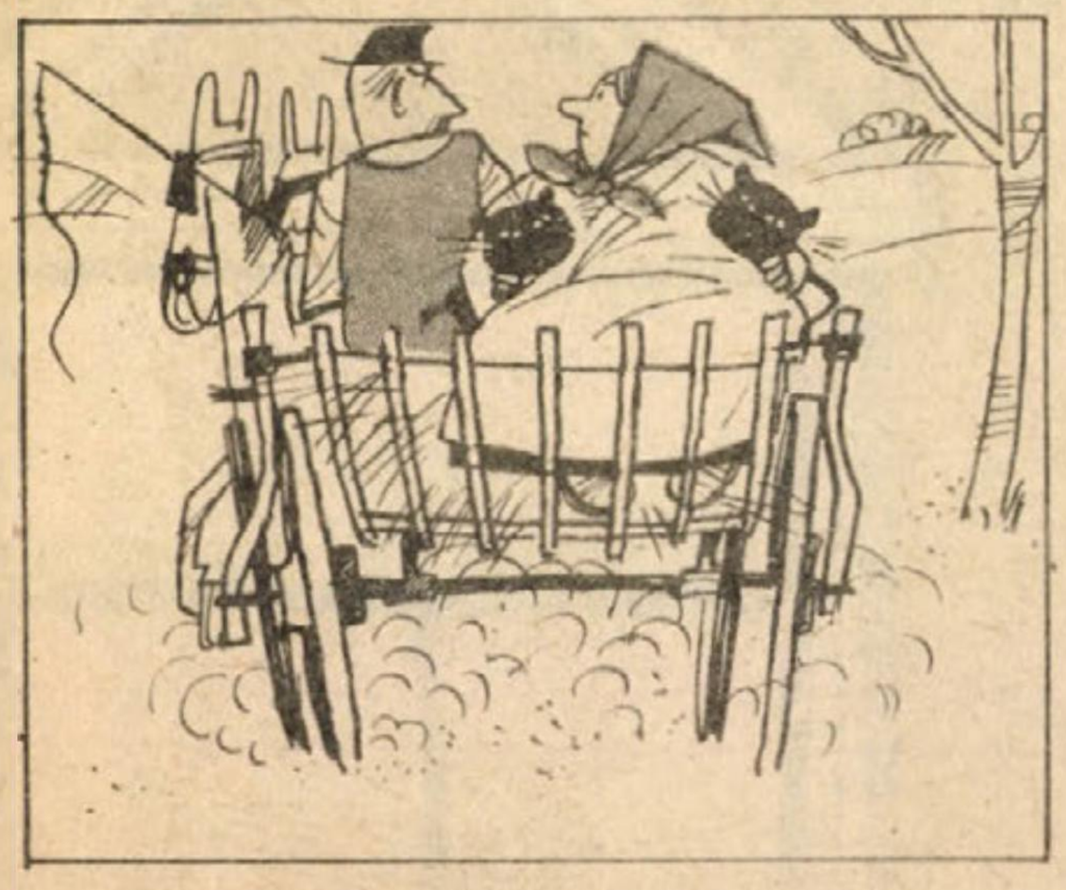
Ami a műbajusz hírnevét illeti, az még nagyobb karriert futott be, mint elődje, a valódi. Meg is kérdezte egy merész ember Mihálytól, hogy miféle bajusz az, amelyet le lehet az orrunk alól akasztani.

— Jegyezd meg, öcsém, hogy a királynak sincs a fejébe nőve a koronája — felelt bölcsen a számadó, és olyan méltósággal cserdített a marhák közé, hogy a háziipari bajusz meg se rezzent az orra alatt.

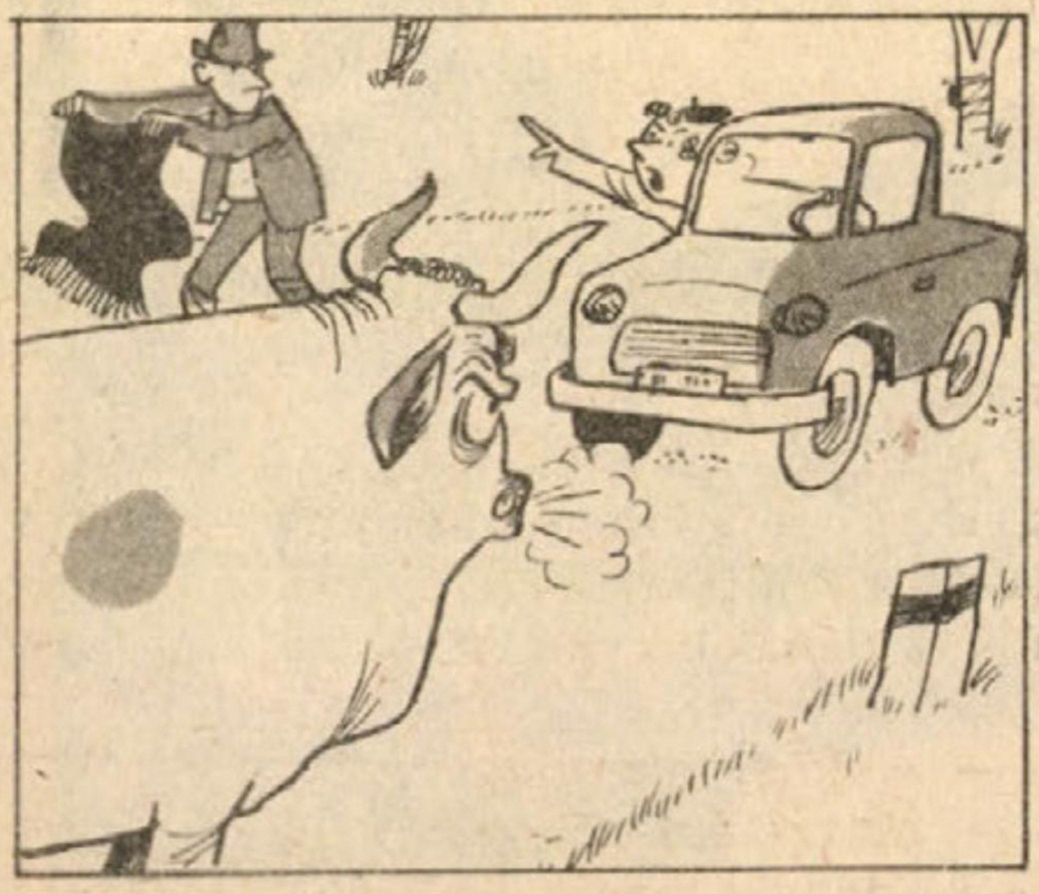
Fülöp György

Országúton

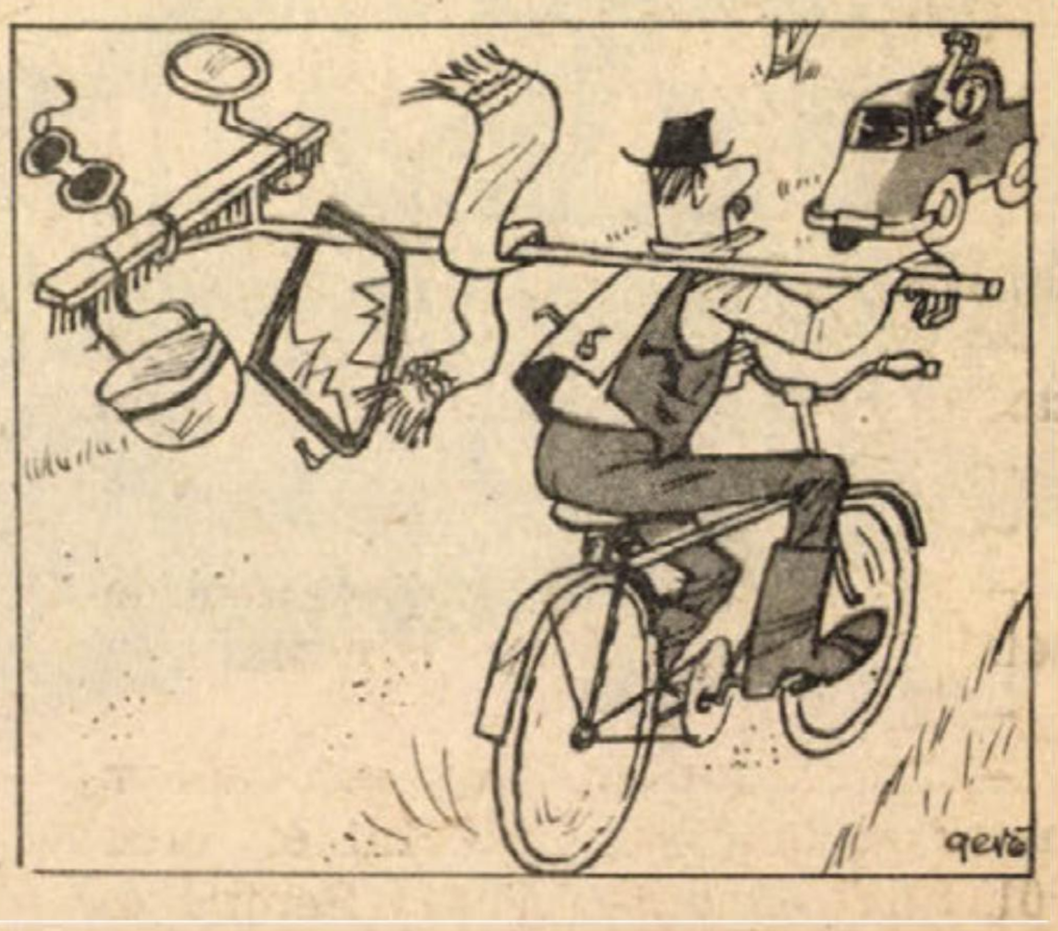
Gerő Sándor rajzai

— Te csak maradj hátul, anyjuk, a macskákkal... Tudod, hogy nincs lámpánk!

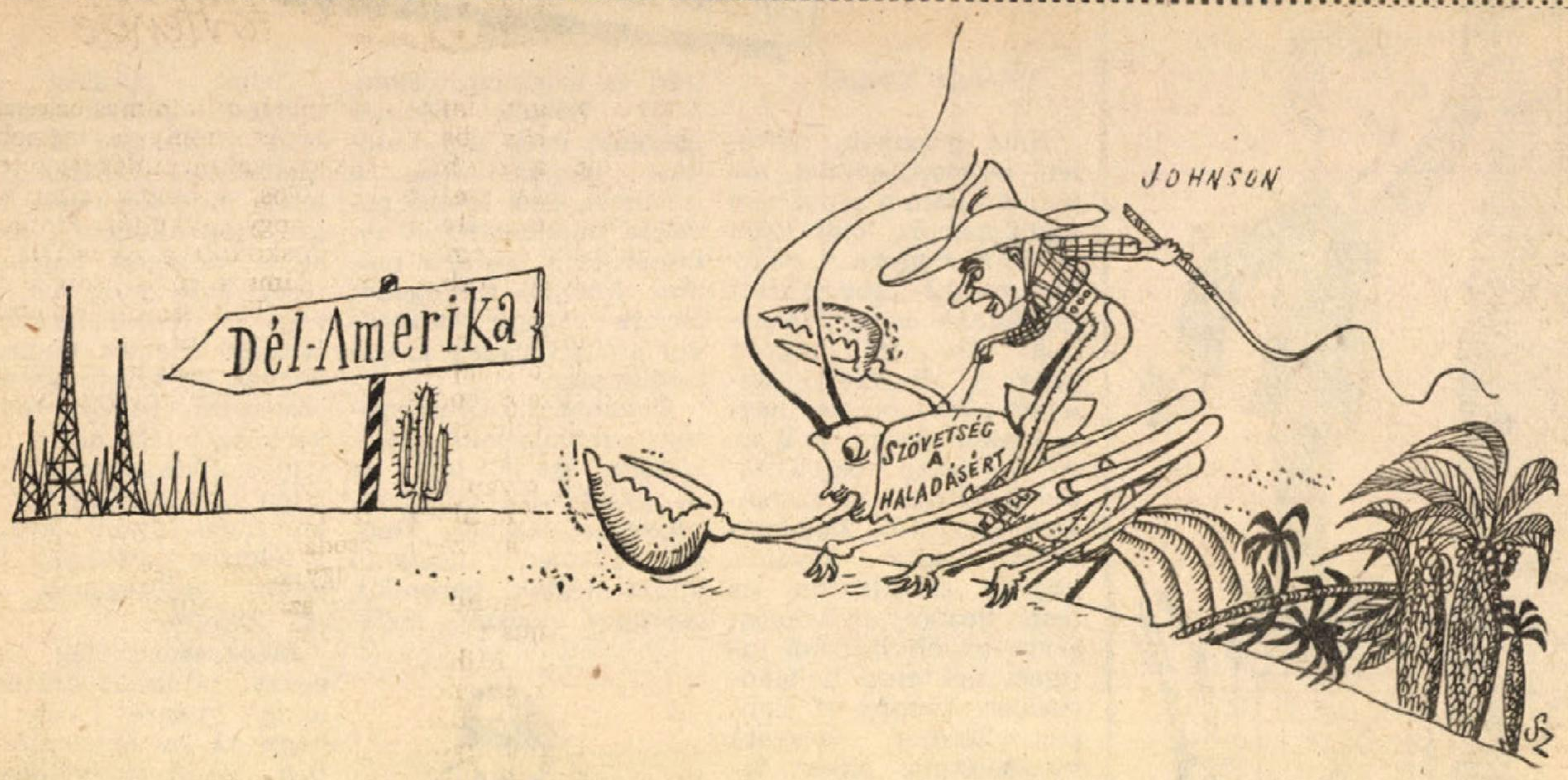

— Csalogasd jobb felé, Jenő, én balra kerülök!

Gereblye, kapa, ásó, mindig balra lóg ki.

Szűr-Szabó József rajza

Ketten beszélnek

— Remek viccet hallottam tegnap. Reakciós, de jó.

— Halljuk.

— Két pingvin találkozik a Széna téren. Nem ismeri?

— Nem.

— Szóljon, ha ismeri.

— Mondom, hogy nem ismerem. Halljuk.

— Az egyik pingvinnek fel van kötve a szárnya.

— Igen.

— Ismeri?

— Nem.

— Akkor mért mondta, hogy igen?

— Hogy értem. Halljuk.

— Végig ne hagyja mesélni, ha ismeri.

— Ha ismerem, szólni fogok. Halljuk.

— Szóval az egyik pingvinnek fel van kötve a szárnya. A másiknak egy látcső van a kezében.

— Egy látcső.

— Ismeri?

— Nem ismerem.

— Akkor mért mondta, hogy egy látcső?

— Nem én mondtam. Maga mondta. Én csak ismételtem, hogy értem.

— Szóljon, ha ismeri.

— Nem ismerem.

— Utálom, ha végig hagyják mesélni és kiderül, hogy ismerik.

— És?

— Mért mondja, hogy és? Utálom, ha végig hagyják mesélni és kiderül, hogy ismerik. Pont. Semmi és.

— Jó, jó. Halljuk a viccet.

— Maga szól közbe mindig.

— Hallgatom. Szóval a másiknak egy látcső van a kezében.

— Ismeri?

— .....

— Mért nem felel?

— Mert ha felelek, maga azt mondja, hogy közbeszólok.

— Nem arra mondtam, hogy közbeszól.

— Mi van a két pingvinnel, azt mesélje.

— Hogyhogy mi van a két pingvinnel?

— A Széna téren.

— Ja úgy. Szóval csak sürget.

— Nem sürgetem. De ha már belekezdett, folytassa.

— Hol tartottam?

— A másiknak látcső van a kezében.

— Ismeri?

— Nem.

— Szóljon, ha ismeri.

— Szólok.

— Szóval ismeri.

— Nem ismerem.

— Akkor mért mondta, hogy szólok?

— Úgy értettem, hogy ha ismerem, majd szólok.

— Ja úgy. Azt kérdezi a felkötött szárnyú pingvin a másiktól: kolléga úr rövidlátó? Erre a másik belenéz a látcsőbe. Ismeri?

— Nem.

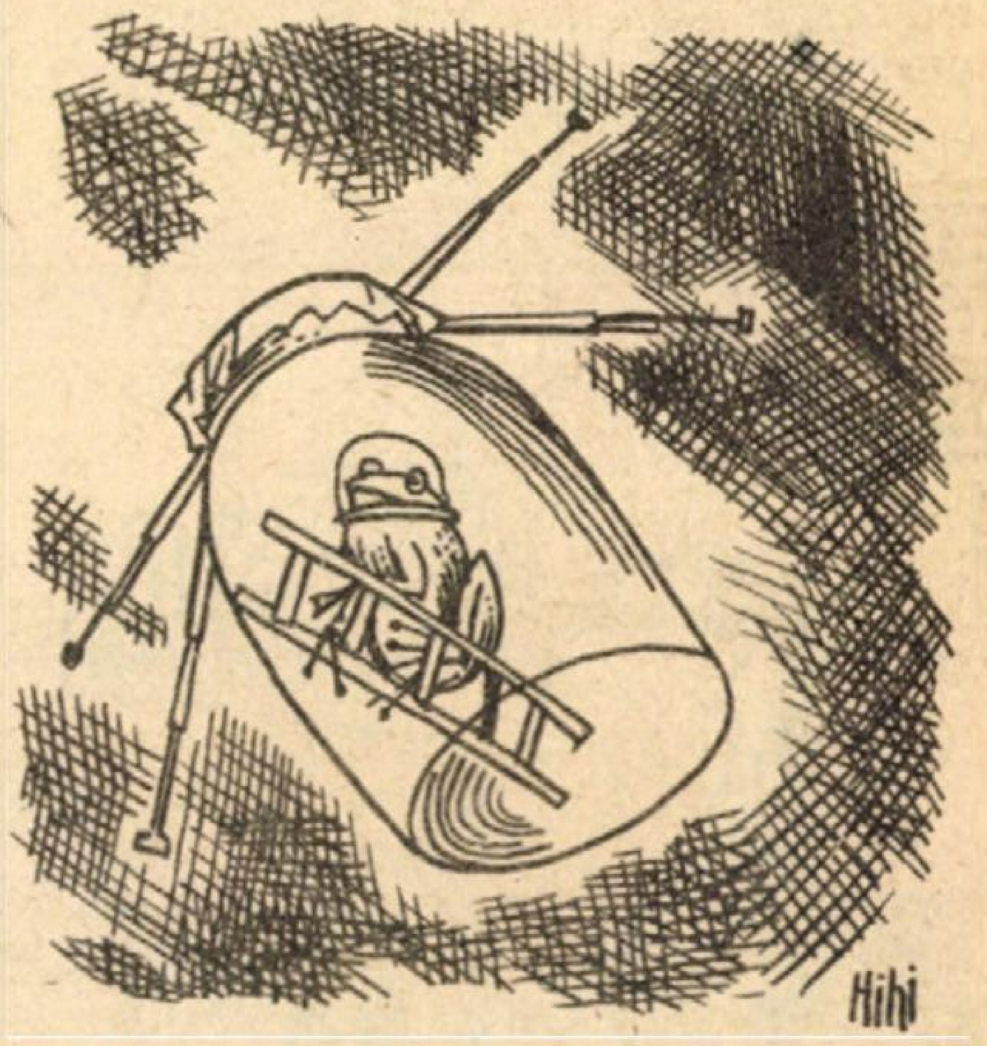
— Akkor mit vigyorog?

— Már előre röhögök.

— Szóval mégis ismeri. Máskor ugrassa az öregapját! (Elrohan.)

— (Főbe lövi magát.) **(t.)**

Meteorológiai szputnyik

Fásítási hónap

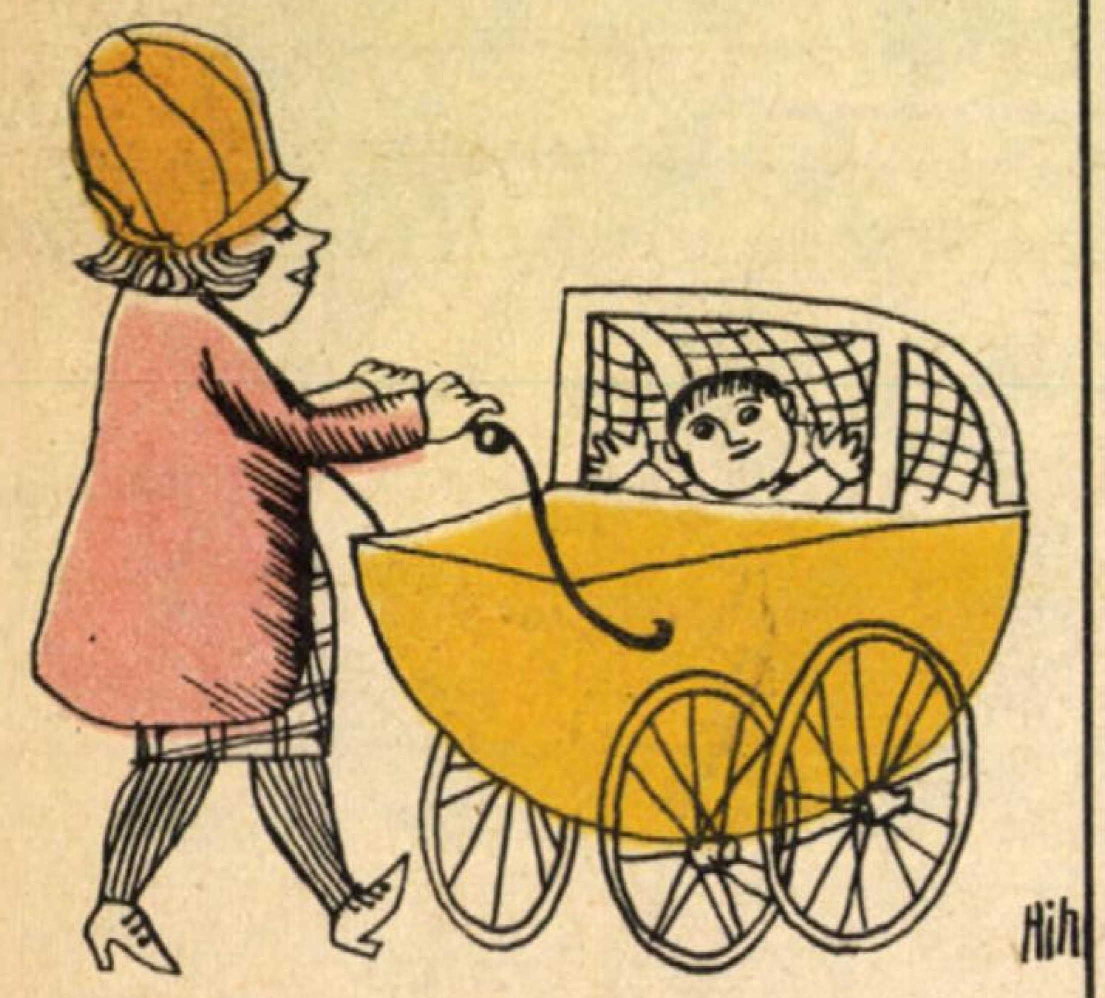

Gyengéd főnök

– Szóljon, ha elég! ...

Kapus-utánpótlás

LEVÉL egy névtelen bejelentésről

Tisztelt Uram!

Hála istennek, névtelen bejelentésekkel ma már általában sehol sem foglalkoznak, hogy ezzel is elejét vegyék a múltban eléggé elburjánzott intrikának és áskálódásnak. Én ezt nagyon okos és dicséretes dolognak tartom, de mégis foglalkoznom kell az ön névtelen bejelentésével. Méghozzá személyes indokból. Tudomásomra adta ugyanis, hogyha elhallgatom és nem hozom nyilvánosságra az ön hozzám intézett névtelen bejelentésében leleplezett Bablák Elemér igazgató visszaéléseit, akkor felettes hatóságomnál ellenem is megteszi a lépéseket.

Hogy a csudába is hallgathatnék tehát ezek után?! Még azt hihetné, hogy hivatásommal visszaélve el akarom kenni Babláknak az ön bejelentésében bőven részletezett, a népgazdaság kárára elkövetett csalásait, az állami tulajdonnak rendszeres és folyamatos, nagyméretű dézsmálását.

Enyhén szólva, ön megfélemlített engem. Mert vajon ki fogadná szívesen felettes hatósága vizsgálatát? Senki. Én sem! A legegyszerűbben úgy bújhatnék ki a számomra is kilátásba helyezett vizsgálat alól, ha leleplezném Bablák Elemér üzelmeit. Ha közölném, hogy az ön állításait ellenőriztem és megállapítottam, hogy Bablák Elemér igazgató évek óta valóban meghamisítja a bérlistát, nem létező nevekre munkabéreket folyósít és a csalárd módon kiutalt összegeket zsebre vágva, tízezrekkel károsítja meg az államkasszát.

Továbbá: ha ellenőrzésem eredményeként közölném azt is, hogy az új gyárrészleg építkezésének anyagából Bablák Elemér igazgató annyi téglát, gerendát, cserepet, meszet, födé-

met és más egyebet szállított a saját zuglói telkére, amennyiből háromszobás, összkomfortos villáját gond nélkül felépíthette.

Ki kellene térnem továbbá arra is — amit bejelentésében különösképp hangsúlyoz —, hogy Bablák nagylábon él, nemrég egy vadonatúj Ford Taunust vásárolt magának, de azért a vállalati kocsit veszi igénybe, amikor barátnőivel kirándul a budai hegyekbe, a Mátrába vagy a Bükkbe, aszerint, hogy a hölgyek közül ki, melyik vidéket kedveli legjobban.

Dehát mindezt én nyugodt lelkiismerettel nem állíthatom Bablák Elemérről. Inkább felettes hatóságomnál tegye meg ellenem a már előre megígért bejelentését. Írja meg azt is, hogy feltételezhetően Bablák Elemér cinkosa vagyok és ezért akarom eltussolni bűnös tevékenységét. Ha netán ott sem foglalkoznának névtelen bejelentésével, akkor írjon újabb levelet a felettes hatóságom felettes hatóságának, és így tovább.

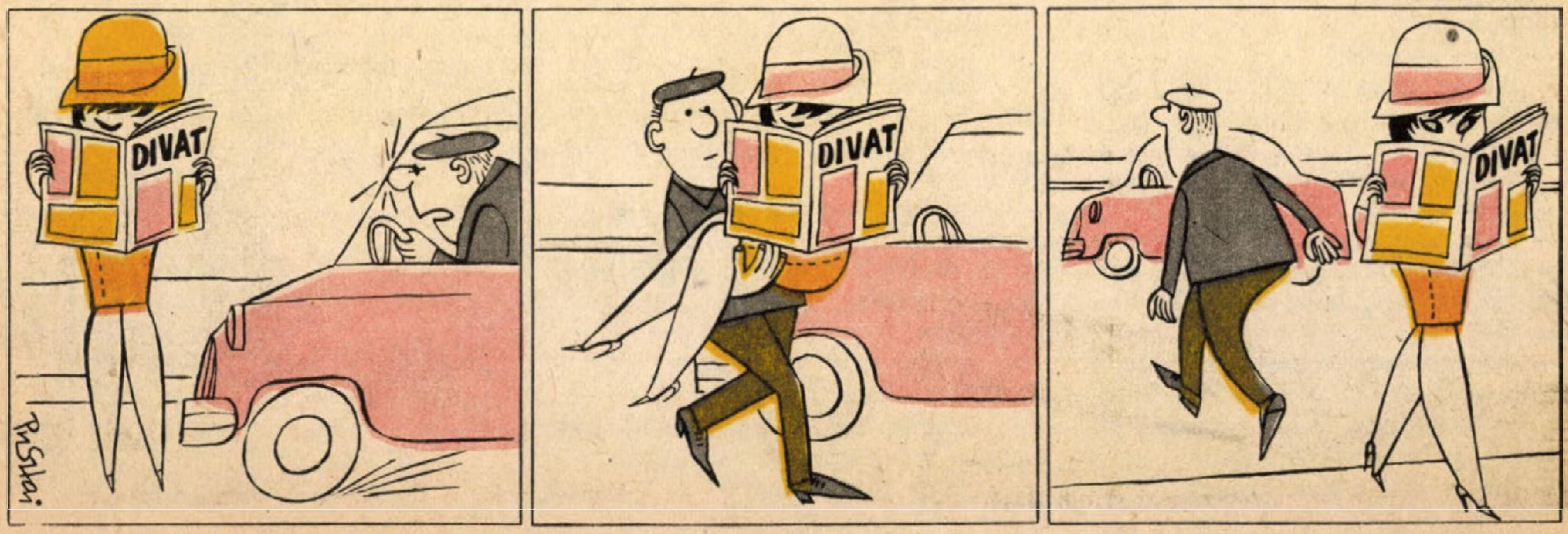
Mozgassa meg az egész államapparátust, amíg végre kiderül, hogy az ön bejelentésében említett vállalatnak az igazgatóját nem is Babláknak, hanem Tepláknak s nem is Elemérnek, hanem Edének hívják. Nem hamisított bérlistát, tehát nem is vághatott zsebre tízezreket az állam pénzéből; nem lopott építési anyagot, nem építtetett villát, hanem havi 180-ért a Nagymező utcában lakik, s nincs még egy vacak használt Ford Taunusa sem, nemhogy új lenne. Feleségével ideális házasságban él, barátnői nincsenek, tehát nem kocsikázik velük sem a budai hegyekbe, sem a Mátrába, sem a Bükkbe. Dolgos, szorgalmas, becsületes ember.

Egyébként minden más stimmel.

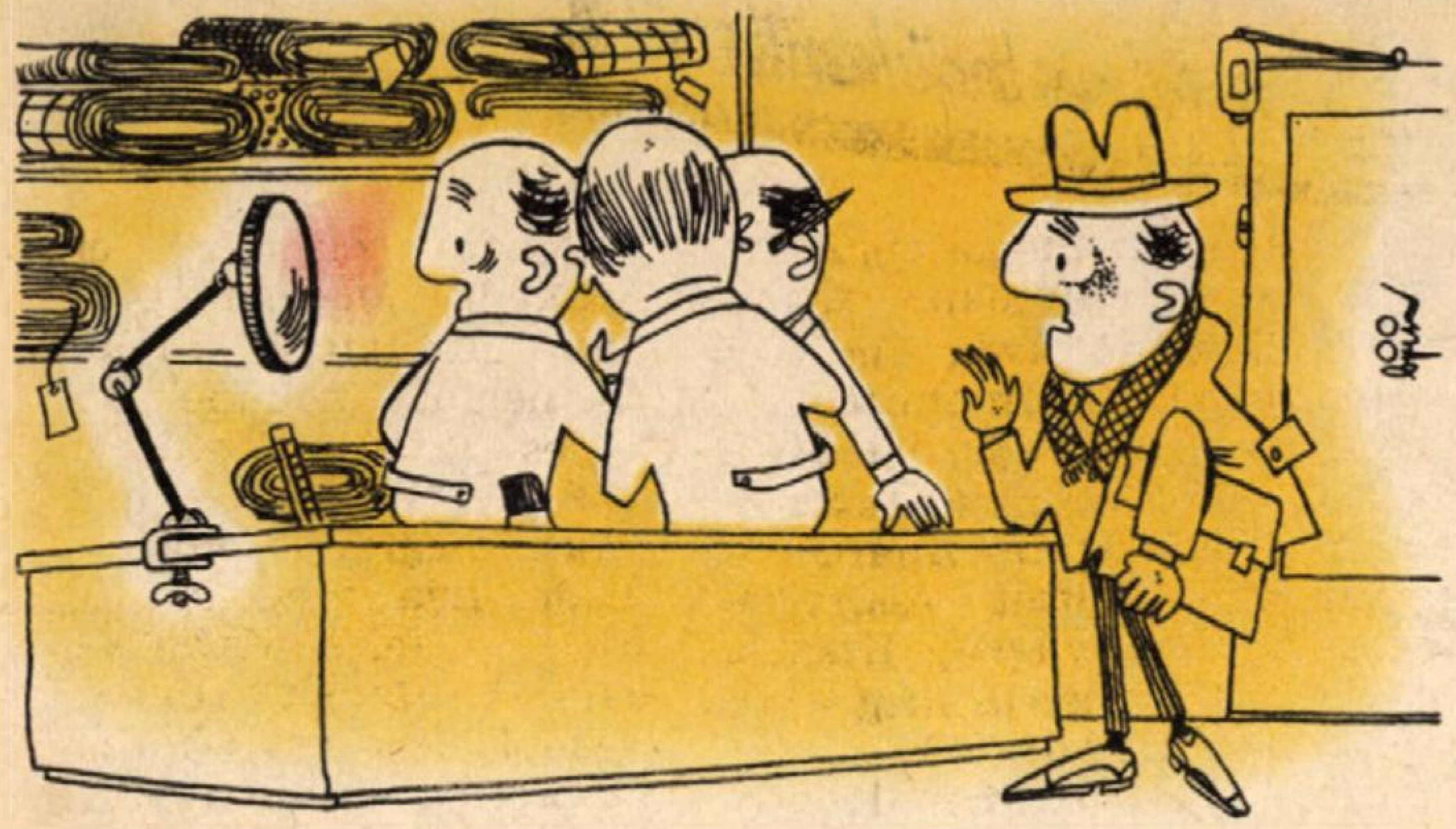
Földes György

Jucika és az udvarias autós

Pusztai Pál rajza

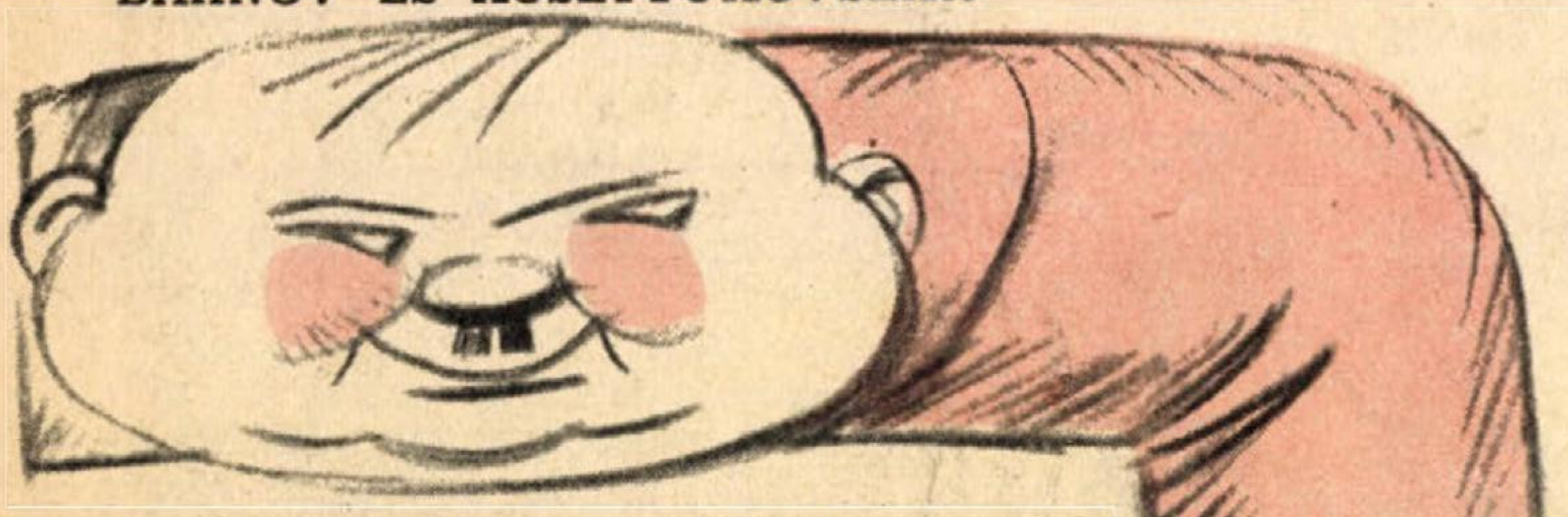
Visszapillantó tükör

A vevők bosszúja

BAHNOV ÉS KOSZTYUKOVSZKIJ

AZ ÁLDOTT JÓ SZIV

Leszállt az est,
a vállalatra csend ül...

Pupák kartárs, a káderes lelkében
szelíd húr pendül,
Bunkó kartársról jellemzést szerkeszt,
de meggondoltan és nem úgy sebtében.

Oh — így mereng —, ha túladhatnék rajta,
nem lenne nálam senki boldogabb,
ez a Bunkó az idegeim marja,
mindenkit fúr, csúnyákat mondogat.

S ezért kifejti dicshimnuszt zenegve,
hogy Bunkó kartárs minta-dolgozó,
nincs nála jobb a széles földön szerte,
nagyobb tudású, több hasznot hozó.

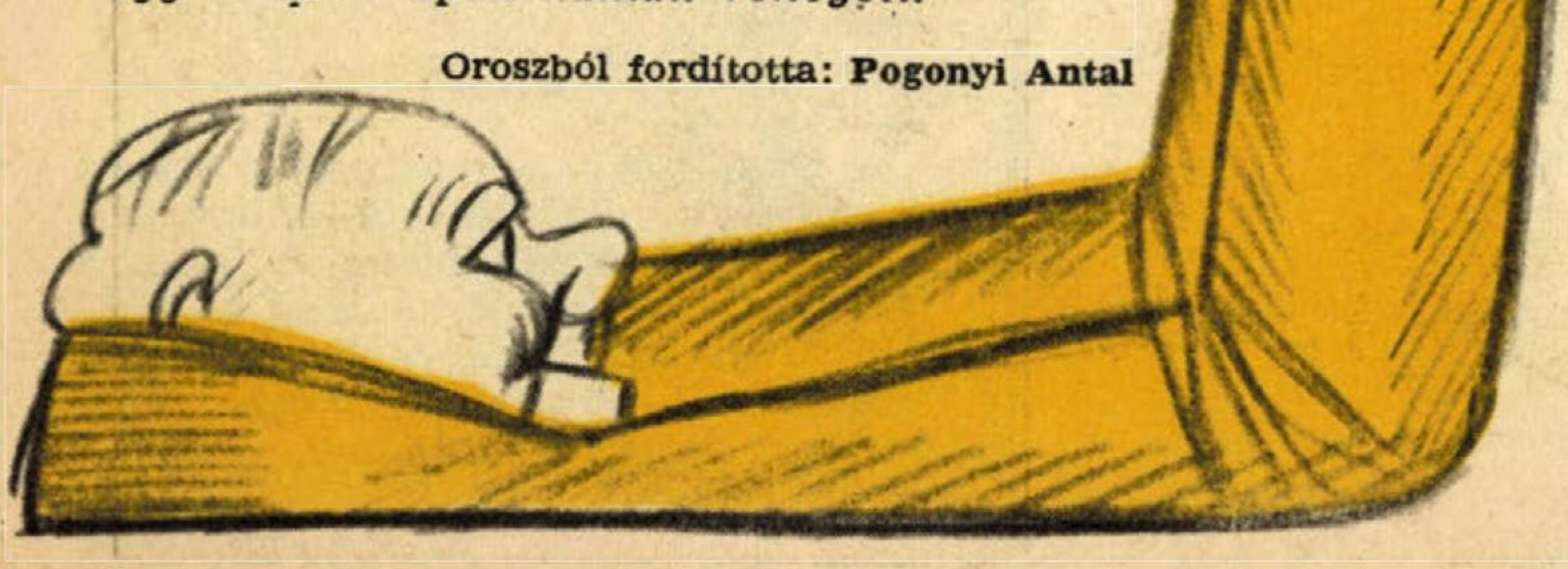
Hogyan került is hozzánk Bunkó kartárs?
Emlékszem rá, jó volt a jellemzése,
magasztalták, hogy elsőrendű munkás,
hű, ernyedetlen, neve bronzba vésve,
jó aktivista, nem találni párját,
ha lábukat tövig lejárják...
Az ember kacagtában a hasát
fogja, hogyan fért el egy kis papíron
egy ily piramidális marhaság?
És ki volt az az átkozott bolond,
ki most fejét a falba verheti,
hogy ilyen szép, jeles bizonyítványt
adott neki?

. . . .

Pupák kartársunk nem találta el,
ki áll az ékes jellemzés mögött,
s közben szemközt, a szomszéd vállalatnál
egy másik Pupák halkan röhögött.

Oroszból fordította: **Pogonyi Antal**

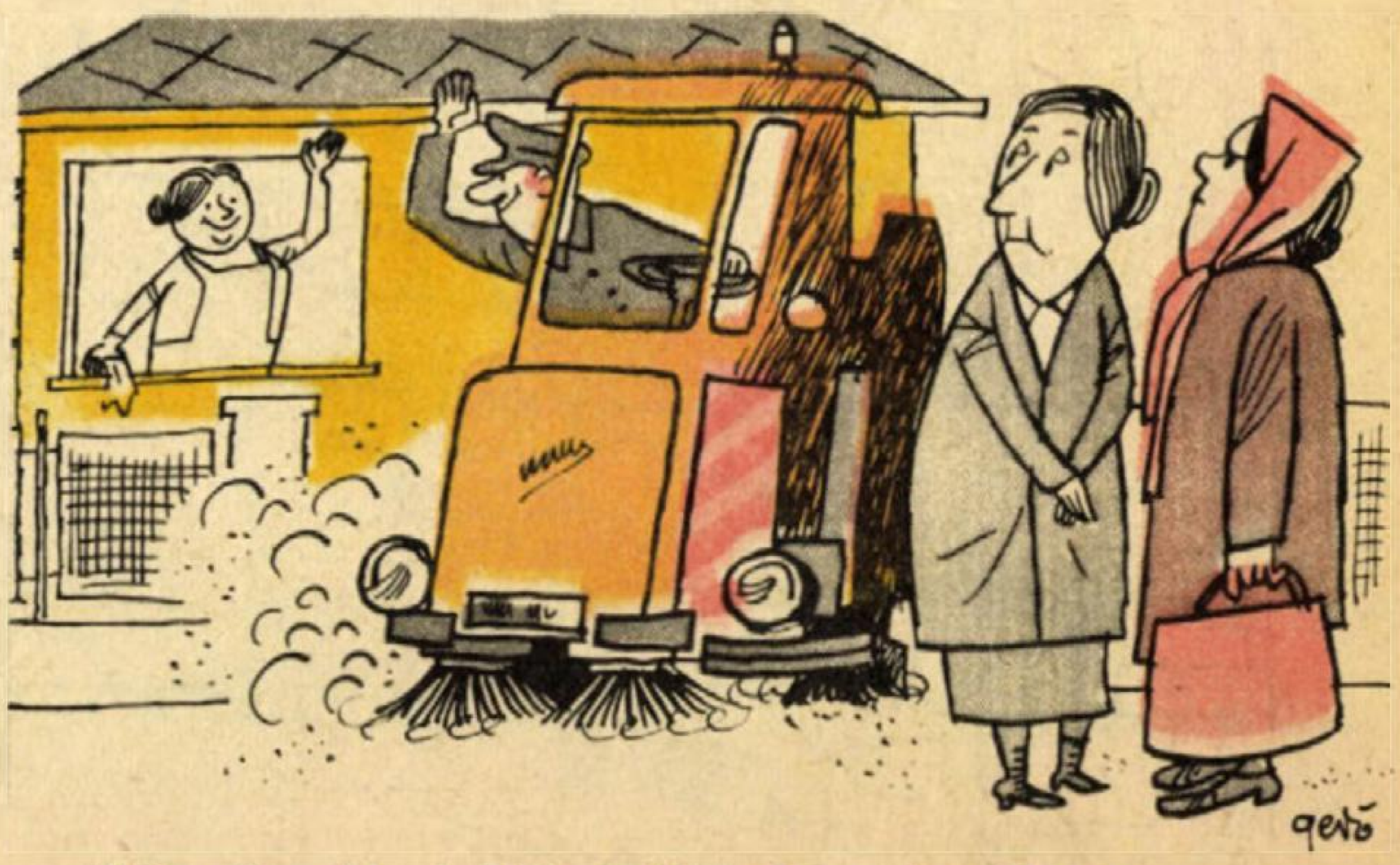

Válogatós texasi vevő

– Azt a legfelsőt kérem...

Itt az új seprőgép

– Könnyű neki. A férje fusiban kisepri a lakását.

ÖRÖKÖS DIÁKSÁG

Olyan teddide-teddoda ember volt Patkós Péter a majorban, mint a szalonnafölső a háztartásban. Meg lehet vele kenni a szoruló fűrészt, a nyekergő kiskaput, rá lehet kötni az elmérgesedett sebre, hogy gyorsabban hegedjen; ha éppen kong a bödön alja, szükségből rántotta vagy tarhonya alá is megteszi, de amúgy egymagában két garast sem ér. „Mindegy" Patkós, csak így hívták, mert neki aztán igazán mindegy volt, mit csinál, csak a nap teljen. Se asszony nem várta otthon, se gyerek nem rángatta a nadrágját, úgy állt a világban, mint az ember egyszem ujja.

Megvolt különben Mindegy Péter rendesen. Ha küldték ment, ha hívták jött, persze csak úgy komótosan, olyanforma életelemmel, hogy holnap is nap lesz. Mert a dolognak nincsen lába, nem iramodik el az ember elől. S jobb azzal kelni, hogy ez meg ez a mai munka, mint azzal, hogy no, máma aztán mit is kéne tenni? Még a községházán, a segédjegyző keze alatt tanulta ki ezt az életfilozófiát. Tudta, hogy ha egy hivatalszolgának nincsen dolga, akkor adnak neki, mert az nem lehet, hogy lábrázásért vegye fel a fixet. S minthogy életében mást sem igen tanult, maradt Mindegy Péter ennyiben és ilyen tudománnyal.

Nem is háborgatta őt senki a szövetkezetben sem. Félig-meddig úgy tekintették, mint akiből egy kerék hiányzik, de nem sokat vergődtek vele. Keze nyomán ropogott a tűz a kályhában, elment a levél meg az üzenet, s vele a nap is.

Hanem egyszer hívatták Pétert a vezetőségbe.

– Beszédünk lenne veled, Péter... – kezdte az elnök.

– Itt volnék...

– Egy írást kaptunk a járástól...

– Hm...

– Az van ebben az írásban, hogy küldjünk egy ügyes embert a nyolchetes csirketanfolyamra. Rád gondoltunk volna...

– Énrám?

– Rád, Péter, merthogy te vagy a legkönnyebb helyzetben. Se asszony, se gyerek, se kutya, se macska. Nálad nélkül elleszünk. Meg aztán rád is férne egy kis okítás a csirketudományból.

– Hát...

– A munkaegység jár, kosztot-kvártélyt ott adnak, éppen csak arra kell vigyázni, nehogy nagyon okoskodj! – nevetett az elnök biztatóan.

És Péter elment. Vitte a katonaládát, s két hónapot egyhúztában letöltött a városban. Kapott egy pecsétes írást, hogy ő most már képzett csibenevelő,

leadta az elnöknek, s másnap újra ment az irodába, rakta a kis kályhát, söprögette az iroda elejit, mintha mi sem történt volna. De egy hónap múltán újra hívatták a vezetőségbe.

– Hallod-e, Péter, megint jött egy papír... Megint rád gondoltunk... Valami kendertermesztő tanfolyam... Nyolc hét...

– Hm...

– Menj már el erre is! Te már benne vagy...

Mindegy Péter pakolt, és újra ment. Kapott egy másik bizonyítványt is, de ettől sem lett fürgébb a levélhordásban, a „szaladj Péter, siess Péter" munkában. Hazajött, újra ment, hazajött, újra ment, ez lett ezután a dolga. Utóbb már csak a karácsony, vagy más esztendős ünnep találta otthon a faluban. Kisimult, megvárosiasodott, s egyre szaporodtak a papírjai. Spárgatermesztés, vegyszeres gyomirtás, munkavédelem, gyümölcstelepítés, tejkezelés... s ki tudja mi minden tudomány átfolyt már a fején. Amikor úgy fordult, hogy egy hónapig nem hívták a vezetőségbe, már kezdett türelmetlen lenni. Negyvenkét esztendős korban könnyű hozzászokni a kényelemhez. A fehér kötényes felszolgáló kezéből jobb ízű a falat, mint az otthoni kiskotlából. Minden harmadnap mozi... Minden este kimenő... S még csak azt sem mondják, hogy ejnye, Péter, megalszik a tej a szádban.

Minden lakodalomnak végeszakad három nap alatt, s így Péter hosszú majálisának is beborult. Piroska könyvelő éppúgy zavarászta, mint azelőtt, jóllehet már viszketett tőle a talpa. Mégsem szólt, mert úgy gondolta, még mindig jobb az iroda körül lecengeni, mint a tyúkólban bújkálni, vagy a kenderföldön izzadni, esetleg szívni a mérget a permetezésnél. Tanfolyam ide, tanfolyam oda, nem neki való a mezei munka. Soha életében még egy sírhelynyi földje sem volt, s előbb eltörne a karja, mint a kapanyél. S egyszer talán majd újra jön valami papír...

Kitavaszodott, s Mindegy Péter hiába várt az új alkalomra. Ahelyett, hogy ő ment volna, bizottság jött. Vizsgálták az állattartást, a könyvelést, a szerződéseket, s hogy, hogynem, valamelyik bizottsági tag még azt sem átallotta megkérdezni a vezetőségtől, hogy miként váltak be a tanfolyamot végzett tsz-gazdák, hogyan hasznosították a tudásukat a közösben.

– Miféle gazdákról beszél? – kérdezett vissza az elnök.

– Hát küldtünk mi beutalót a baromfitenyésztési, kendertermesztési, gyomirtási, tejkezelési meg mindenféle tanfolyamra. S úgy tudjuk, küldtek is embert mindegyikre.

– Persze, persze, hogyne küldtünk volna!

– Mi van hát velük, hogy dolgoznak?

– Dolgozgat, kérem, dolgozgat... A Patkós, a Mindegy Péter.

– És a többi?

– Milyen többi, mikor ez az egy van?

– Nem értem...

– Szóval, hogy a Patkós volt mindegyiken...

– Hallatlan!

– Már hogy volna hallatlan! – lármázott vissza az elnök. – Azt hiszik az elvtársak, olyan sok emberünk van nekünk?

– De csak nem ez az egy tagja van a téesznek?

– No persze, hogy nem egy, de ilyen csak egy.

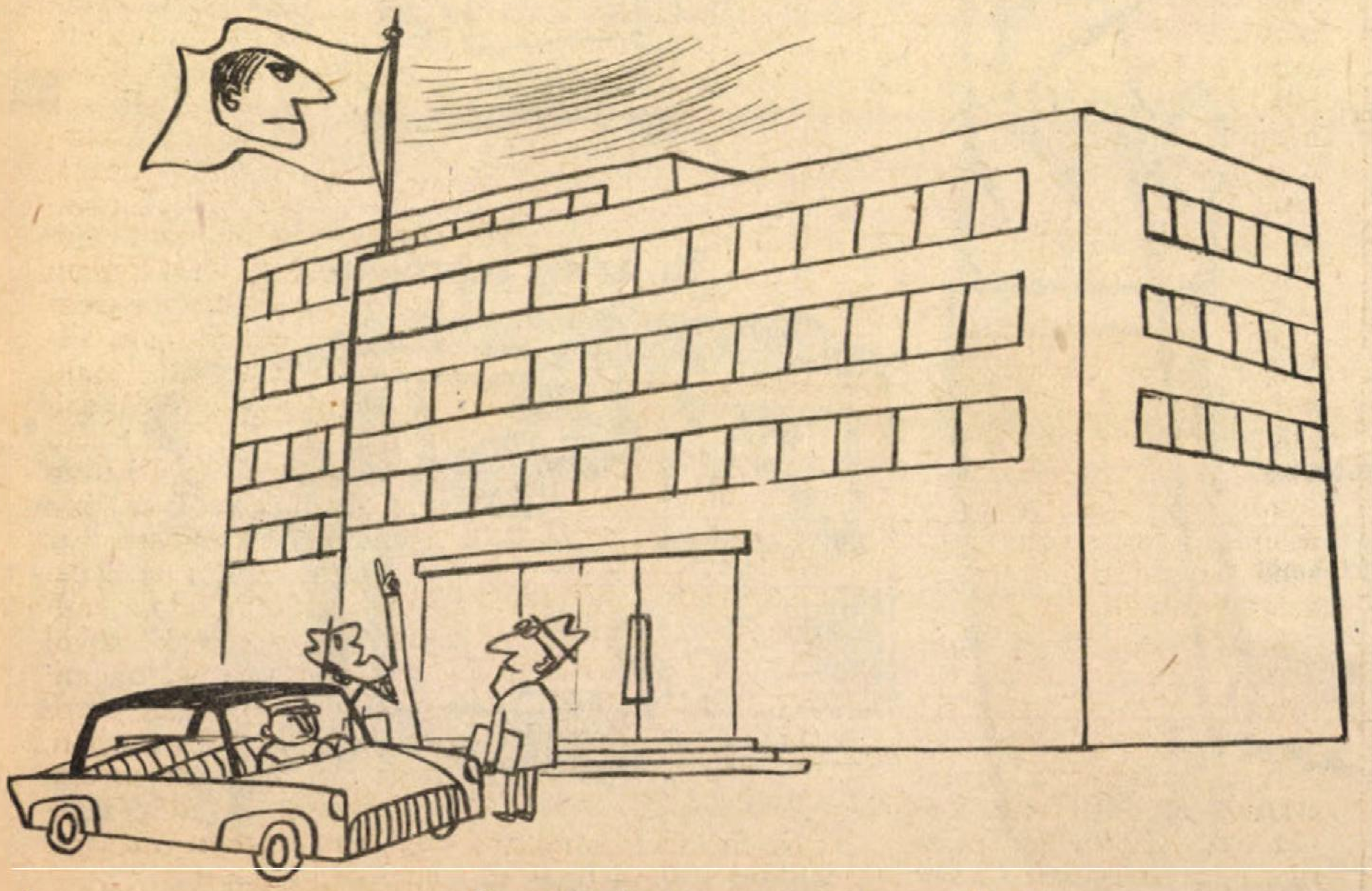
– Úgy érti, hogy más nem lett volna rá alkalmas?

– Úgy, úgy... – zengte kórusban a vezetőség. – Ki mást küldtünk volna? Patkóst másra nemigen lehetett használni, gondoltuk, ő lesz a közös örökös deákja... S jól is választottunk, mert ezt az egyet igen nagy kedvvel, s igen jól csinálta.

Sz. Simon István

Felvonták a lobogót

Várnai György rajza

– Úgy látszik, bent van az igazgató!...

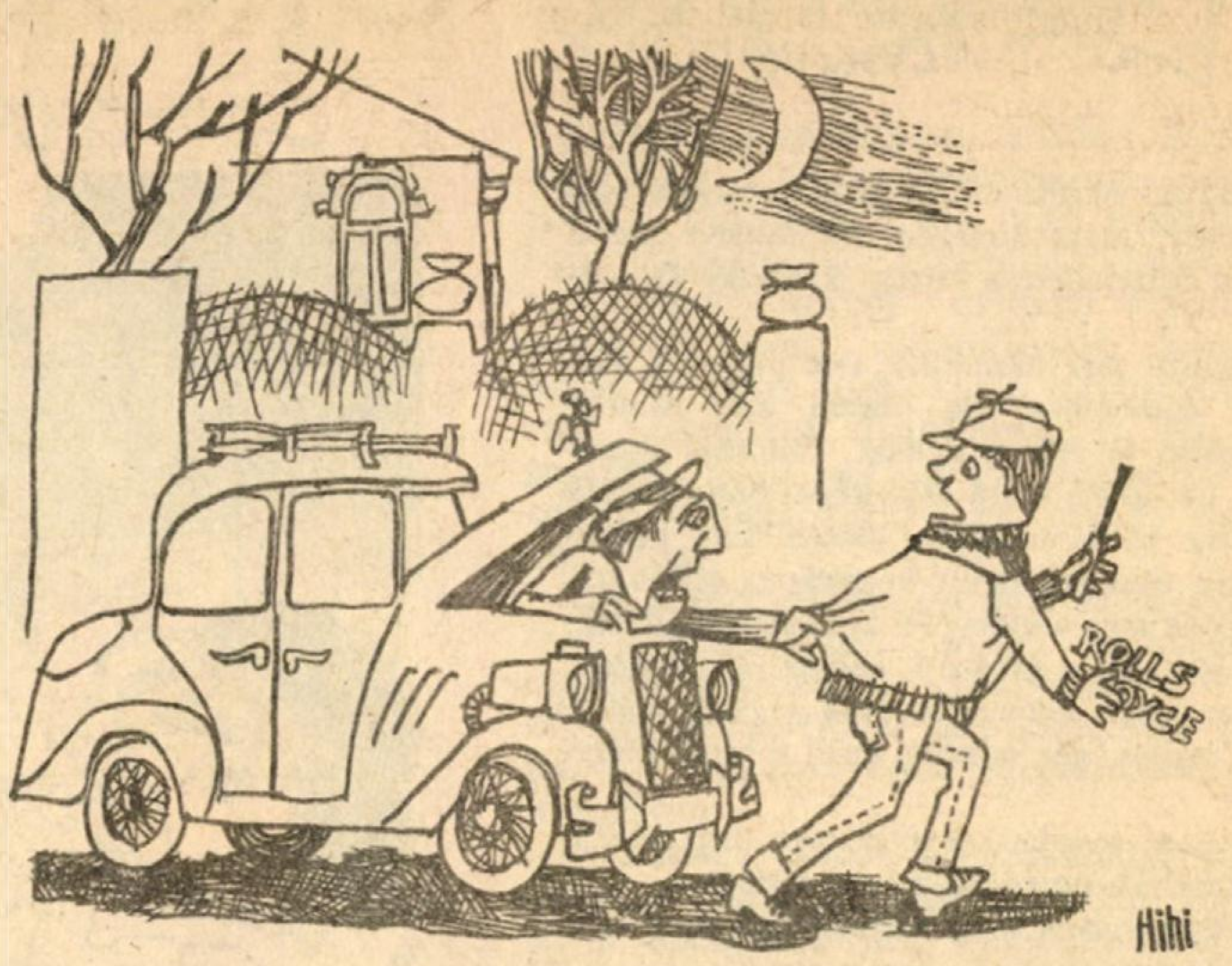
DE GAULLE ORRA ÉS TRUMAN

Hogy enyhén fejezzük ki magunkat, nem minden amerikai elnök szellemi képességei súrolták a lángész határát. Harry S. Trumantól is hiába várta volna az emberiség a relativitás elméletének megfogalmazását. Érdekes módon Truman bizonyos vad érdeklődést mutat felebarátainak orra iránt. Még emlékezetes, hogy elnök korában, mint felháborodott apa, levélben megfenyegetett egy zenekritikust: beveri az orrát, ha még egyszer kifogásolni meri leánya, Miss Margaret Truman hangját. Most a közismerten nagyorrú De Gaulle elnök mexikói látogatását kifogásolta a volt amerikai elnök azzal a finom diplomáciával, amely mindig jellemezte közéleti megnyilatkozásait. A floridai Duck Keyben újságírók előtt Truman ezt mondta:

– Figyelmeztetem De Gaullet, hogy ne üsse bele az orrát a mi ügyeinkbe, mert különben levágjuk!

Ha az apa ilyen hangot használ, valóban mit lehet várni a kedves leányától?

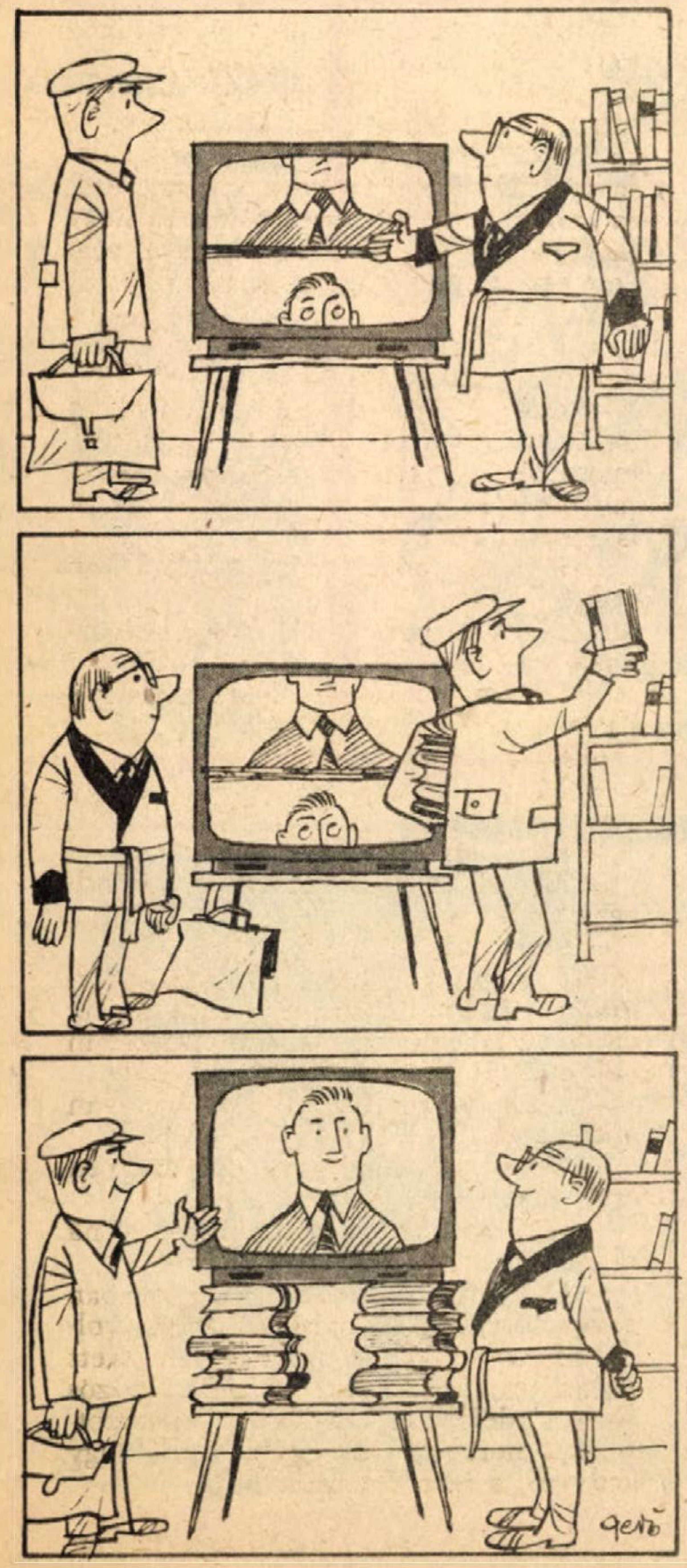
Éjjeli ügyelet

– Most megvagy, te csibész!

TV-jét lakásán megjavítom!

Gerő Sándor rajza

Alkoholizmusban szenved

Mindig mély benyomást tett rám, mint az emberi szenvedések iránt fogékony egyénre, az az orvosi megállapítás, hogy valaki *„alkoholizmusban szenved”*. Talán azért is, mert ezt a kórt nem tudom teljes egészében áttekinteni. Felfogó képességemet sohasem tette próbára annak megértése, hogy valaki magas vérnyomásban, ízületi gyulladásban vagy idegbajban szenved. De hogy az alkoholizmus hogyan tekinthető a pestis, a spanyolnátha vagy a fekete himlő vetélytársának, annak a megértését még gyakorolnom kell.

Éppen ezért elhatároztam, hogy közelebbről tanulmányozom a súlyos kórt, s helyszíni tapasztalatok alapján próbálom megtalálni a leginkább megfelelő módszereket arra nézve, hogyan lehetne letörölni az alkoholizmusban szenvedők könnyeit, hogy lehetne enyhíteni szenvedéseiket.

Egy józsefvárosi italboltban fedeztem fel először néhány beteget. Tapintatos kérdezősködéseimre a kiszolgáló elmondta, hogy az egyik sarokasztalnál ülő férfiak valamennyien alkoholisták. Ők maguk a mindenre elszánt súlyos betegek reménytelenségével és nemtörődömségével fittyet hánytak a betegségnek, és bort ittak. Talán úgy lehetne jellemezni magatartásukat, hogy borba fojtották afölötti bánatukat, hogy alkoholizmusban szenvednek. Később a társaság két tagja összeverekedett, ami szintén annak következménye volt, hogy mindketten alkoholizmusban szenvedtek. Aztán az egyik szerencsétlen szenvedő kiment az utcára, s ott fejbevágott egy gyanútlan járókelőt. Megrendülve figyeltem a súlyos tüneteket. Az egészséges járókelő a fejét fogva menekült el a helyszínről, tudva azt, hogy fejsérülése borogatás segítségével hamarosan meggyógyul, de az a szánalomra méltó alkoholista, aki tovább tántorgott, még csak nem is remélhet ilyen gyors és biztos gyógyulást. Dicséretére legyen mondva, hogy súlyos betegsége ellenére sem jajgatott, nem is nyöszörgött, hanem erős lélekkel énekelt: *„Piros bort ittam az este, angyalom, ragyogó csillagom...”* Az emberek különben messze elkerülték. Milyen rosszul esik az ilyesmi egy betegnek!

Tovább folytattam tanulmányaimat, s a súlyos betegségnek számos tünetét tapasztaltam. Z. B. gépkocsivezető autójával nekiment egy villamosnak, a villamos kisiklott, sokan megsebesültek. A vizsgálat megállapította, hogy Z. B. alkoholizmusban szenved.

T. M. foglalkozásnélküli fiatalkorú a Városliget táján nőket támadott meg. Kiderült, hogy alkoholizmusban szenved.

F. M. géplakatos megverte feleségét és hat gyermekét. Alkoholizmusban szenvedett.

D. P. középkorú szurkoló sörösüvegeket és más tárgyakat dobált be a Népstadion játékterére. Alkoholizmusban szenvedett.

Sz. M. 32 éves segédkönyvelő szombatról vasárnapra virradó éjszaka szétrúgta egy Rákóczi úti üzlet üvegkirakatát. Alkoholizmusban szenvedett.

M. R. 46 éves esti egyetemi hallgató a 7-es autóbuszon trágárságokat kiabált, majd meg akarta verni a kalauznőt. Alkoholizmusban szenvedett.

Miután az illetőt közös erővel leszállították a buszról, én is leszálltam, és odamentem hozzá, hogy tüzetesen kikérdezzem a tünetek felől. Először azt a kérdést tettem fel neki, hogy mióta szenved alkoholizmusban. Válasz helyett leütött, majd a mellemre térdelve szidalmazott és ütlegelt. Közben megfigyelhettem az arcán a súlyos kór nyomait, különösen az orra színe árulta el a betegség előrehaladott voltát. Sajnos, csak rövid ideig tudtam örülni annak, hogy én nem szenvedek alkoholizmusban, mert elvesztettem az eszméletemet, és még mindig nem tértem magamhoz.

Feleki László

A humor könyvéből

JÁSZAI MARI előbb a beteg iránti szánalomból, majd hirtelen föllobbanó szerelemből közeledett a beteg Reviczky Gyulához.

A költő már harmadik éve pihent a Kerepesi temetőben, de Jászai még mindig nem tette le érte a gyászt. Öltözője asztalán is ott állt a költő fényképe, hogy hosszú percekig el-elmerengjen előtte. Egy pályatársnője épp egy ilyen kegyeletes pillanatában lepte meg s gyöngéd korholással illette:

– Oly régi a gyászod, mégis úgy gyászolod szegényt, mint akit csak tegnap temettek –, miért még mindig ezek a forró könnyek?

A fiatal tragika könnyei erre még sűrűbben kezdtek potyogni s ezt suttogta:

– Azért, mert még mindig halott...

CSORTOS GYULA meghívót kapott egy újdonsült kormányfőtanácsos estélyére. A meghívó alján ceruzával ez a tréfás utóirat állt: „A vendég köteles egy jó viccet is magával hozni." Csortos gondolta, ő majd stílszerűen egy kormányfőtanácsos-viccet visz. Amikor rá került a sor, ezt mesélte el:

A túlságosan csinos szobalánynak fölmondott a kormányfőtanácsosné. A búcsú perceiben a lány nem minden hetykeség nélkül pakolt ki asszonyának:

– Most már elárulhatom, hogy a méltóságos úr mindig azt mondta nekem: „Rózsika, maga perkálruhában is csinosabb, mint a méltóságos asszony plenparádéban". Meg hogy a méltóságos asszony ruhái is mennyivel jobban állnak énrajtam.

– Óhajt még valamit elárulni? – kérdi epésen őméltósága a szobalánytól.

– Igen. És azt is megtudtam, hogy én sokkal jobban tudok csókolni, mint a méltóságos asszony.

– Ezt is az uram mondta?

– Nem. Ezt a sofőr.

JÁVOR PÁLNAK egy vidéki újságíróismerőse tudomására hozta, hogy városukban is él egy Jávor Pál, méghozzá szintén színész, bárha csak műkedvelő.

– Küldd el neki kollégiális ajánlósorokkal a fényképedet – javasolta az újságíró –, az ilyen figyelem neked jó reklám, a műkedvelő színésznek pedig művészi ambicióserkentő megbecsülés.

Jávor megfogadta a tanácsot. Postafordultával megjött a válasz vidékről:

„Köszönöm a fényképet és a szívélyes dedikációt, amelyből megtudtam, hogy rajtam kívül még egy Jávor Pál színésze van az országnak."

TITKOS ILONA népszerű drámai hősnő volt már, amikor egyszer a Savoy kávéházban uzsonnázván, észrevette, hogy egy vidéki gazdászféle vendég feltűnően fixirozza, majd az ismerkedés akkori szokása szerint felmutatja a közkedvelt apróhirdetéses újságot.

Másnap a művésznő csakugyan magára ismert a lap levelezésrovatának egyik hirdetéséből: „A Savoyban megcsodált lilasálas hölgyet kéri bámulója, hol és mikor láthatná legközelebb?" Gondolta, belemegy a játékba s másnap a megadott jeligén ezt a válaszhirdetést küldte a gazdásznak:

„A Magyar Színházban minden este 8–10 óra között."

Fő a tapintat!

Szívből megörültem, amikor Stromfai Gézát a mi csoportunkhoz osztották be. Nemcsak azért, mert személyében jóképességű szakember került a vállalathoz, akivel szűkebb kollektívánk is csak erősödhetett, hanem azért is, mert már ki se látszottam a sok társadalmi munkából, és azt reméltem, hogy egy új fiú még megtiszteltetésnek fogja venni, ha valami funkciót kap.

De a biztonság kedvéért kivártam a legmegfelelőbbnek látszó pillanatot, amikor kettőnkön kívül csak Povács elvtárs, a párttitkár tartózkodott a szobában. Ünnepélyesen megköszörültem a torkom:

– Kedves Géza! Engedd meg, hogy mint oktatási felelős, közöljem veled, az a kitüntetés ért, hogy noha rövid ideje vagy közöttünk, téged szemelt ki a vezetőség egy ateista előadássorozat megszervezésére. Átfogó műveltséged és szeretetre méltó magatartásod egyaránt predesztinál, hogy ezt a felelősségteljes feladatot...

– Köszönöm, hálásan köszönöm! – vágott közbe Stromfai. – De egy kis baj van. Sajnos, hivő vagyok. Hogyan festene, ha pont én vezetném az ateista kört? A lelkiismeretemmel sem férne össze a dolog. Aki rendszeresen

templomba jár, nem alkalmas ilyesmire.

Helyettem Povács elvtárs válaszolt:

– Szíves elnézését kérem a Népfront és a tömegszervezetek nevében, Stromfai úr! A világért sem akarjuk Önt háborgatni világnézetében. Dehogyis kértük volna fel ateista propagandára, ha tudjuk, hogy hivő. Isten ments!! Amennyiben mégis zaklatná valaki – s e szavaknál jelentőségteljesen felém kacsintott –, forduljon egyenesen a pártbizottsághoz.

Povács elvtárs este telefonon külön megmosta a fejem a túlkapásért, és fokozottabb türelemre intett a nem materialista szakemberek iránt.

Múlt vasárnap délelőtt Óbudán sétafikáltam. Hát amikor beugrok egy kiskocsmába, két deci forralt bort inni, kit látnak szemeim! A jámbor Stromfai ül egy hölgyikével az egyik asztalnál, és csókolgatja a kacsóit.

Na, megállj, te iskolakerülő, majd adok én neked! Odamentem, és udvariasan köszöntöttem a kollégát.

– Évi, a menyasszonyom – mutatta be a lányt Géza kissé kelletlenül.

– Úúúúgy!! És akkor most, a legnagyobb miseidőben, miért nem vagytok a templomban?

– Itt valami tévedés lesz – mondta az ara csodálkozva, de őszintén. – Mi nem vagyunk vallásosak.

Azt talán mondanom se kell, hogy másnap úgy rásóztam a hóhányó Stromfaira a tanfolyamot, mint a pintyet!!

Dalmáth Ferenc

Új jellemvonás

Öz Vincéről, az én ismert könnyelmű barátomról mostanában legendába illő hírek terjedtek el. A hírek arról szóltak, hogy Öz anyagias, egyenesen fukar ember lett, akinek mindig van pénze, és azt a fogához veri. A hír fantasztikusnak tűnt fel nekem, mert Öz könnyelműsége közismerten világméretű és örökérvényű, mint egy geometriai alaptörvény.

Nem tudtam sokáig uralkodni kíváncsiságomon, s meglátogattam Öz Vincét a kávéházban, ahol üldögélni szokott. Külsőre a régi Özt találtam, szórakozott arckifejezéssel merengett maga elé, miközben egy másfél kilós Havanna-szivart rágcsált.

— Mit hallok rólad, öregem! — kezdtem mindjárt ezzel —, hogy nyolcezer forintod van a takarékban!

Kissé szomorú mosollyal biccentett, és másról kezdett beszélni. Egyenesen bántó volt, ahogyan elkerülte a kérdésemet, nem is állhattam meg szó nélkül:

— Megnyugtatlak, hogy a világért sem azért kérdeztelek a pénzről, mintha kölcsön akartam volna kérni tőled.

Szemmel láthatólag megkönnyebbült erre, ez még csak bántóbb volt a számomra.

— Nincsen rondább dolog a pénznél — mondta filozofikusan —, az ember csak ellenségeket szerez vele magának.

Csak néztem Özre, erre a könnyelmű bohémra, hová jutott, micsoda földrengés rázhatta meg a lelkét, hogy így megváltozott. Akár csak egy vén uzsorás! És mintha csak a gondolataim folytatásaként rendezte volna az élet, Bálint Béla lépett asztalunkhoz. Öz legeslegkedvesebb barátja. Öz Vince életét Bálint Béla mentette meg az elmúlt télen. Egy beszakadt jégtábla alól húzta ki őt, a saját élete kockáztatásával. Bálint sápadtan ült le asztalunkhoz, és így szólt:

— Vince! Özvegy édesanyám súlyos betegségbe esett. Egy gyógyszer kellene, egy hatszáz forintos gyógyszer, hogy a végzetet elkerüljük. Hatszáz forint elsejéig!

Öz arca elfehéredett, és görcsösen megmarkolta az asztalt.

— Harminc forintom van — suttogta. — Egy fillérig neked adom, de mit érsz vele?

— És a bankban? — szólt elkínzottan Bálint. — Úgy tudom, hogy a bankban...

— Nincs! — kiáltott Öz hamuszürkén, és a szeméből rémület tükröződött. — Neked nincsen pénzed? — fordult hirtelen hozzám.

— De van — mondtam megvetőn —, szerencsére van. Tessék, hatszáz forint...

Bálint reménykedve rohant el, Öz mereven nézte a poharát, kerülte a tekintetemet. Egy hang sem jött ki a torkán, én pedig vártam, hogy megszólal-e. Ekkor azonban nyílt az ajtó, és Öz felesége lépett be rajta, három kisgyermekükkel. Nem ült le hozzám, csak megállt Öz fölött.

— Vince — mondta az asszony magára erőltetett nyugalommal —, négy óra elmúlt, a gyerekek még nem ebédeltek. Nincs miből főzzek nekik. Légy szíves és gyere velünk, és vegyél ki ötszáz forintot a bankból. Egy hét van még elsejéig, Vince, és nincsen otthon semmi.

Öz ajka cinikus mosolyra torzult. Szenvtelen hangon így szólt:

— Megmondtam neked, hogy ahhoz a pénzhez nem nyúlok. Én soha többé nem akarok olyan helyzetbe kerülni, hogy ne legyen tartalékom.

— A gyermekeid éheznek! — kiáltott az asszony. — És te pénzt tartalékolsz?! Elment az eszed!

Öz a zsebébe nyúlt, és forintokat szedett elő.

— Vegyél nekik perecet — mondta rekedten.

— Úgy! — sápadozott az asszony. — Úgy! Hát ha ez az utolsó szavad, akkor én most átmegyek, ide szembe a Bizományiba, és eladom az egyetlen kabátomat. Ez az utolsó szavad?

— Ez — mondta Öz, és az asszony magával húzva három gyermekét, kiviharzott az ajtón.

Betelt a pohár.

— Aljas vagy, Öz Vince! — mondtam neki nyugodt hangon. — Aljas, undorító Shylock. Szégyellem, hogy a barátom voltál!

Egyszerre összeroppant.

— Nincs egy vasam sem a bankban — suttogta. — Akár elhiszed, akár nem. Az történt, hogy feltagadtam a pénzemet!

— Feltagadtad? Ilyesmit nem hallottam. Letagadni már hallottam pénzt, de feltagadni?

— Én feltagadtam — mondta Öz mohón. — Az a piszok bank küldött egy értesítést haza, hogy tízezer forintom érkezett. Csak kétezret tudtam hazavinni belőle, a többi — hiszen ismersz — titkos adósságomra ment. Mit tehettem volna? Azt mondtam: nyolcezer forintot a bankban hagytam, amihez nem vagyok hajlandó hozzányúlni. Azóta van ez az undorító hírem...

Ebben a percben ismét nyílt az ajtó, Öz felesége érkezett vissza a három gyermekkel.

— Vince — mondta az asszony fakón —, a Bizományi már zárva van. Az isten szerelmére, legyél végre ember! Vegyél ki ötszáz forintot!

— Jól van — mondta hirtelen Öz, és felém fordult: — Adjál, légy szíves, Áginak ötszáz forintot. Láttam, van nálad pénz, reggel majd bemegyünk a bankba. Tudod, most igazán jó vagyok ötszáz forintra.

Lenyűgözve, szó nélkül benyúltam a zsebembe, és leszámoltam az ötszáz forintot. Alig vártam, hogy elmenjen az asszony, hogy megölelhessem az én drága barátomat, akiben lám, mégsem csalódtam.

Somogyi Pál

Enyveskezű vendégek

— Látom, már megint eszpresszókban tanyáztál!...

Megelőző módszer

TIPUS VAGYOK

A Mechwart téren ültem és vajas kenyeret ettem új hagymával. Jóízű uzsonnámat egy középkorú, micisapkás férfi szakította meg, aki erélyesen rámkiáltott: Mutassa a profilját!

Mit tehettem, megmutattam. Ekkor ellentmondást nem tűrő hangon arra kényszerített, hogy mosolyogjak és egy keveset sírjak is. Ezek után diadalmasan felkacagott:

— Remek! Erre van szükségem. Ön a lapátfülével, a kiálló fogaival, és az egész lényével egy tipikus típus. Holnap bejön próbafelvételre. Egyébként bemutatkozom. Stokk Albert filmrendező vagyok. A napokban kezdjük meg a „Kár volt a franciakulcsért" című új magyar film forgatását. Elvem az, hogy színészeket legfeljebb epizódszerepben alkalmazok. Ha ön esetleg már közreműködött valami színjátszó csoportban, vagy valamikor az önképzőkörben verseket szavalt, akkor csökkentek az esélyei. Teljesen új arcokat akarunk adni a közönségnek. Megfigyelhette, hogy az új magyar filmek jelentős részében nem színészek szerepelnek. Elég volt a színészekből! Jöjjenek a vászonra az egyetemisták, az állatorvos hallgatók, a jövő vegyészei, cipőfelsőrészkészítők és a faesztergályosok! Önnek mi a foglalkozása? — kérdezte szigorúan.

— Mókás cikkeket szoktam írni — motyogtam.

— Az sem baj, csak az a fő, hogy ne legyen színész. Tehát holnap reggel hatkor jelentkezik a filmgyárban Strám felvételvezetőnél.

— Igenis — mondtam alázatosan.

Odahaza a feleségemnek elmeséltem, hogy filmszínészt akarnak csinálni belőlem. Meglepetésemre helyeselt:

— Csak vállald el. A filmszínészek jól keresnek. Legalább megvesszük a nyaralót Balatonszemesen. Ha típust keresnek, menj el típusnak. Ki tudja, hátha Jean Marais, Bondarcsuk vagy Gregory Peck is típusként kezdte.

Hajnalban pontosan megjelentem a gyárban. Egy csinos, fehérköpenyes nő sárga festéket pofozott az arcomra, aztán felgyulladtak a Jupiterlámpák. Stokk Albert, a rendező kiadta az utasításait:

— Ön egy bakelit műanyagpréselőt alakít. Azért választottam ki önt, mert ön tipikus bakelit-műanyagpréselő alkat... A felesége megszökött egy fizetőpincérrel. Önről könnyen elhihető, hogy elhagyta a felesége.

— Tíz éve élünk boldog házasságban — tiltakoztam.

— Az mindegy. Mint típus, ilyen. Tehát a forgatókönyv szerint vigasztalást keres és beleszeret Sárikába, a szép gázóraleolvasónőbe. Most azt a részt próbáljuk, amikor először vannak kettesben egy vadregényes völgyben. Körös-körül juharfák, középen kristálytiszta tengerszem. Mondja ezt a szöveget...

S én olvasni kezdtem:

— Most miért kínoz, Sárika? Látja, az ebihalnak is van lelke! Miért nem akar velem jönni Felsőzsolcára, hogy ott grízes tésztát együnk?

Stokk Albert kiabálni kezdett, hogy ne vigyorogjak olyan hülyén és mondjam érzéssel a grízes tésztát.

— De amikor utálom a grízes tésztát! — feleltem kétségbeesetten.

— Akkor is több átélést kérek.

Három napig forgattunk, amikor Stokk Albert kijelentette: tehetségtelen alak vagyok és már talált is egy új szereplőt helyettem. Egy szőlőcsőszt Bihar megyéből, aki sokkal tipikusabb műanyag bakelitpréselő, mint én, majd kifejtette: ha esetleg ő sem válik be, tovább keres. Utóvégre nem fogja blamálni magát a többi rendező előtt, hogy színészekkel készít magyar filmet.

Jómagam viszont már nem tudok lemondani a pályáról. Sikerült is egy szerződést kapnom, mert tipikus postás-típus vagyok. A rendező szerint rólam elhihető, hogy sokat gyalogolok. Egy reklámfilmben játszom, mely a jövő héten kerül a premier-mozikba. Gépközelben ennyit mondok: „Ez igen! Nem csoda, ha jó a közérzetem, hiszen Rexféle kisipari lúdtalpbetétet hordok!"

Szakemberek szerint szép jövő áll mögöttem.

Galambos Szilveszter

Az új tavaszi frizura

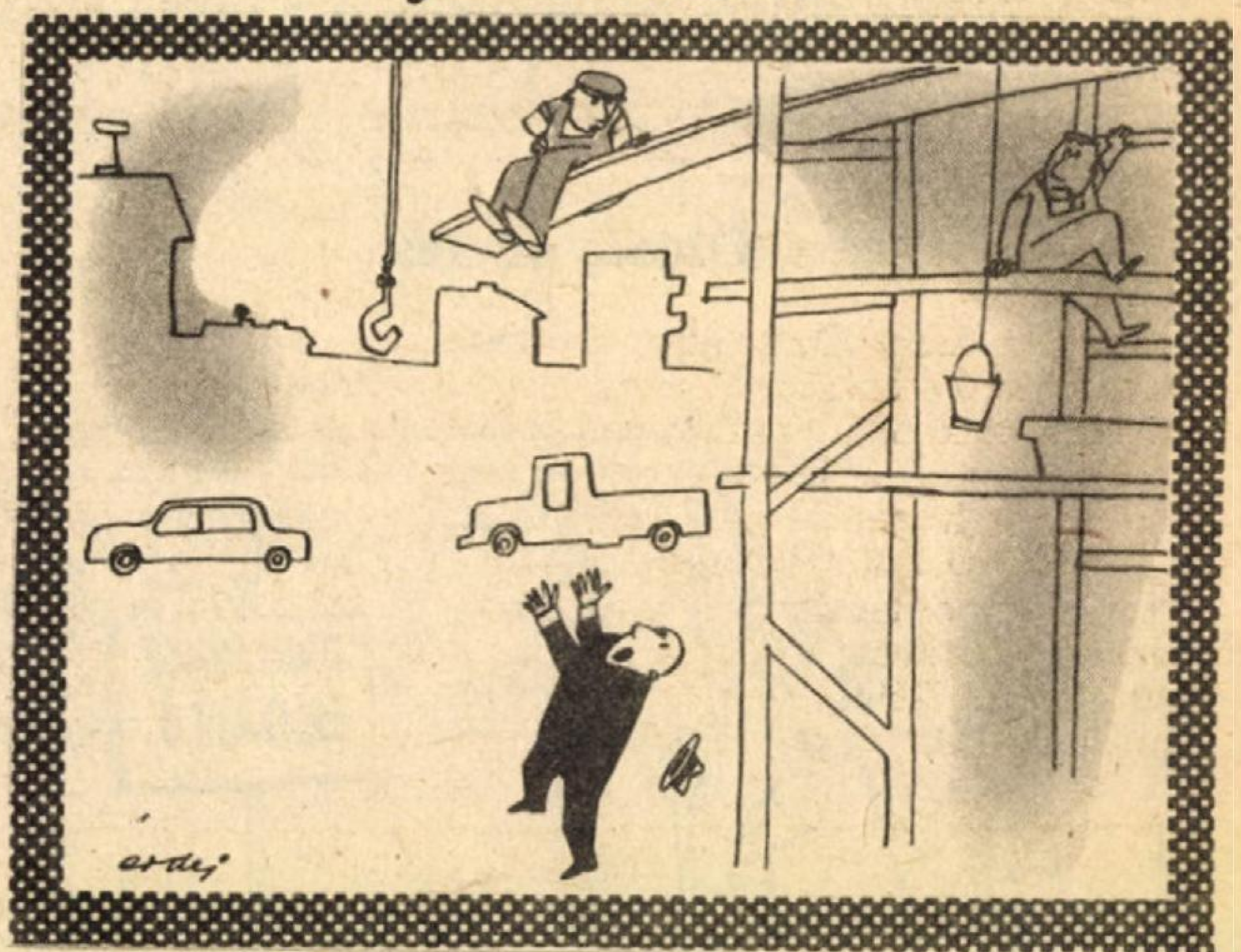
– Istenem, melyik a feleségem?...

NUDISTÁK BAJBAN

Egy angol nudista egyesület hiába akar napfürdőző tábort építeni Bottom Spinneyben, a helyi hatóságok nem hajlandók engedélyt adni. A nudisták – egyelőre felöltözve – ilyen szövegű táblákkal vonulnak fel: „Helyet a nudistáknak a nap alatt!"

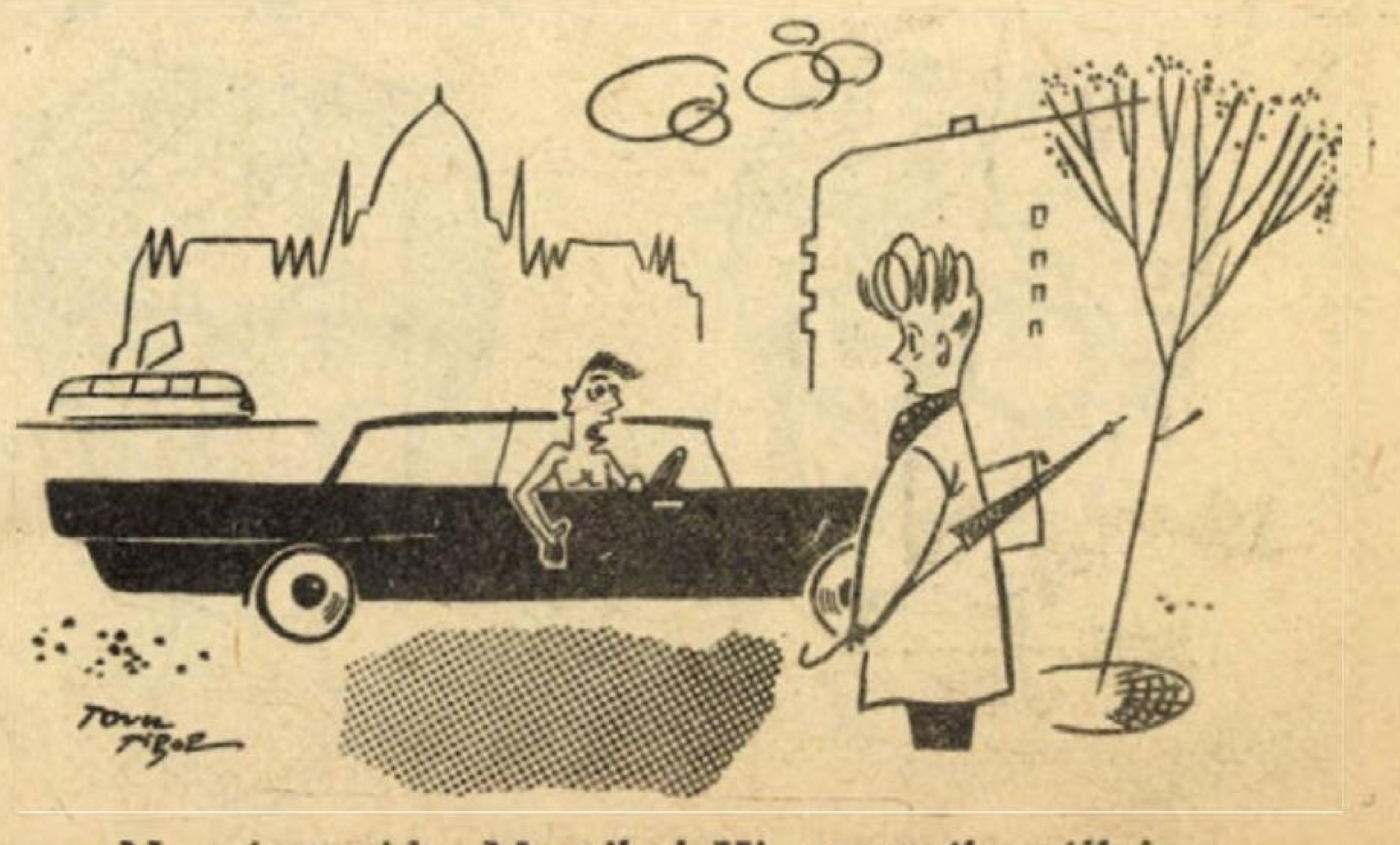
Mint mondották, vannak még más fegyvereik is, de azokkal várnak, amíg melegebbre fordul az idő.

Jószívű ember

– Azonnal jöjjön le onnan, mert ha kitöri a nyakát, csak a főnöknek lesz baja...

Gépkocsit kapott külföldről ajándékba

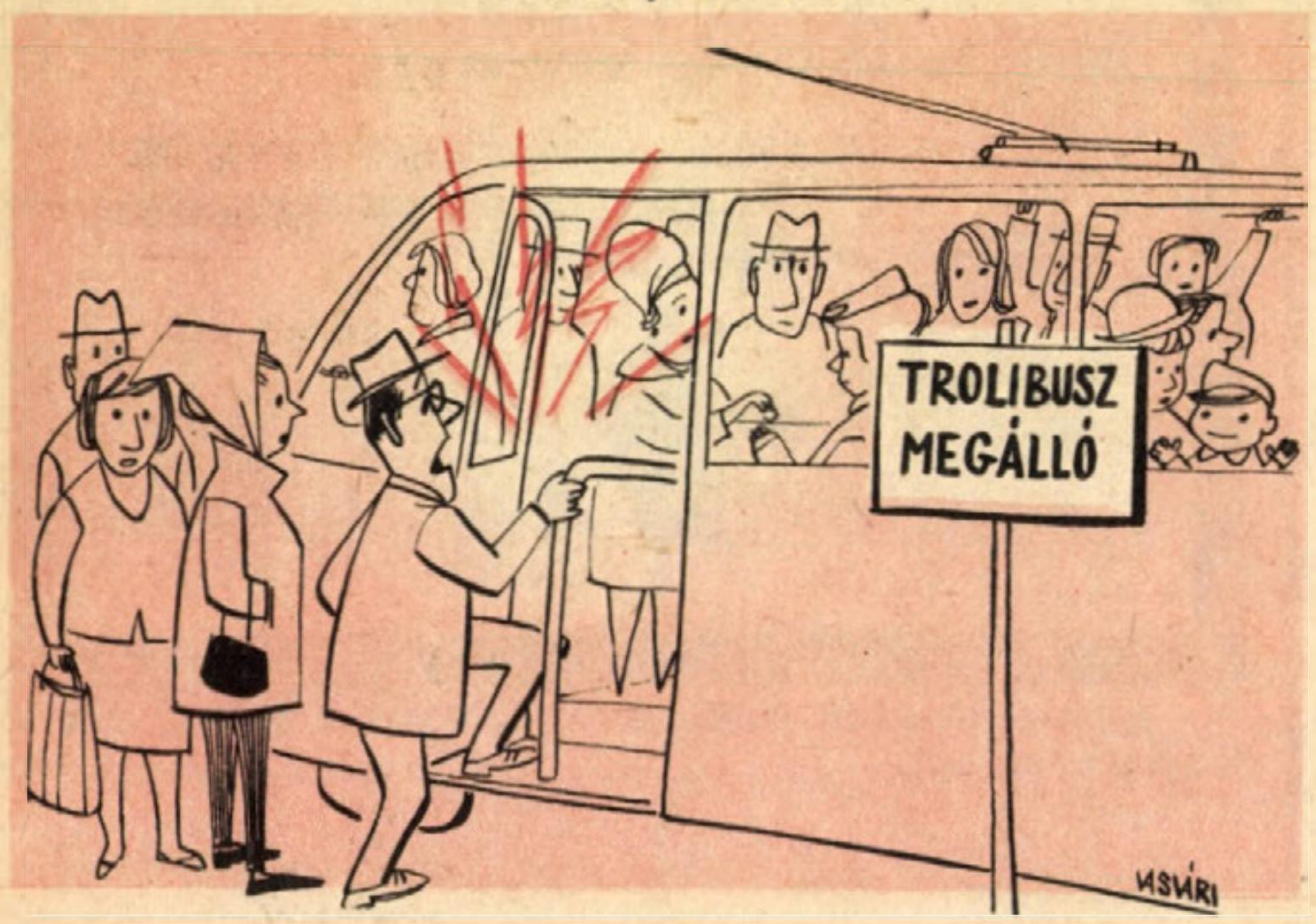
– Ne nézzen ide, Mancika! Ki szeretnék szállni...

Export

– A szállítási határidő elmulasztását igazoló jelentések valóban kitűnőek.

Olcsó, de ráz

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Tűrés és bűnhődés" című cikkükre közöljük, hogy a jogtalanul elfoglalt raktárrészt a Könyvterjesztő Vállalat a rendelkezésünkre bocsátotta.

Főv. Cipőbolt Kiskeresk. V.
Béder Miklós ig.

„Történet három fordulattal" című bírálatukra közöljük: A 116. sz. fióküzletünkben helytelenül jártak el, amikor a vállalási jegyen tévesen tüntették fel az átadott ingek darabszámát. Ez a körülmény csak utólag tisztázódott, miután a feldolgozó üzemegység a vállalási jegyen fel nem tüntetett egy darab inget a panaszosnak visszajuttatta. A fióküzlet vezetőjének figyelmét felhívtuk, hogy a jövőben az ilyen eseteket nyomban közölje vállalatunk központjával, így az ehhez hasonló panasz megismétlődése elkerülhetővé válik.

Főv. Patyolat V.
Szűcs Ferenc ig.

Nem közölhető kéziratot küldtek:

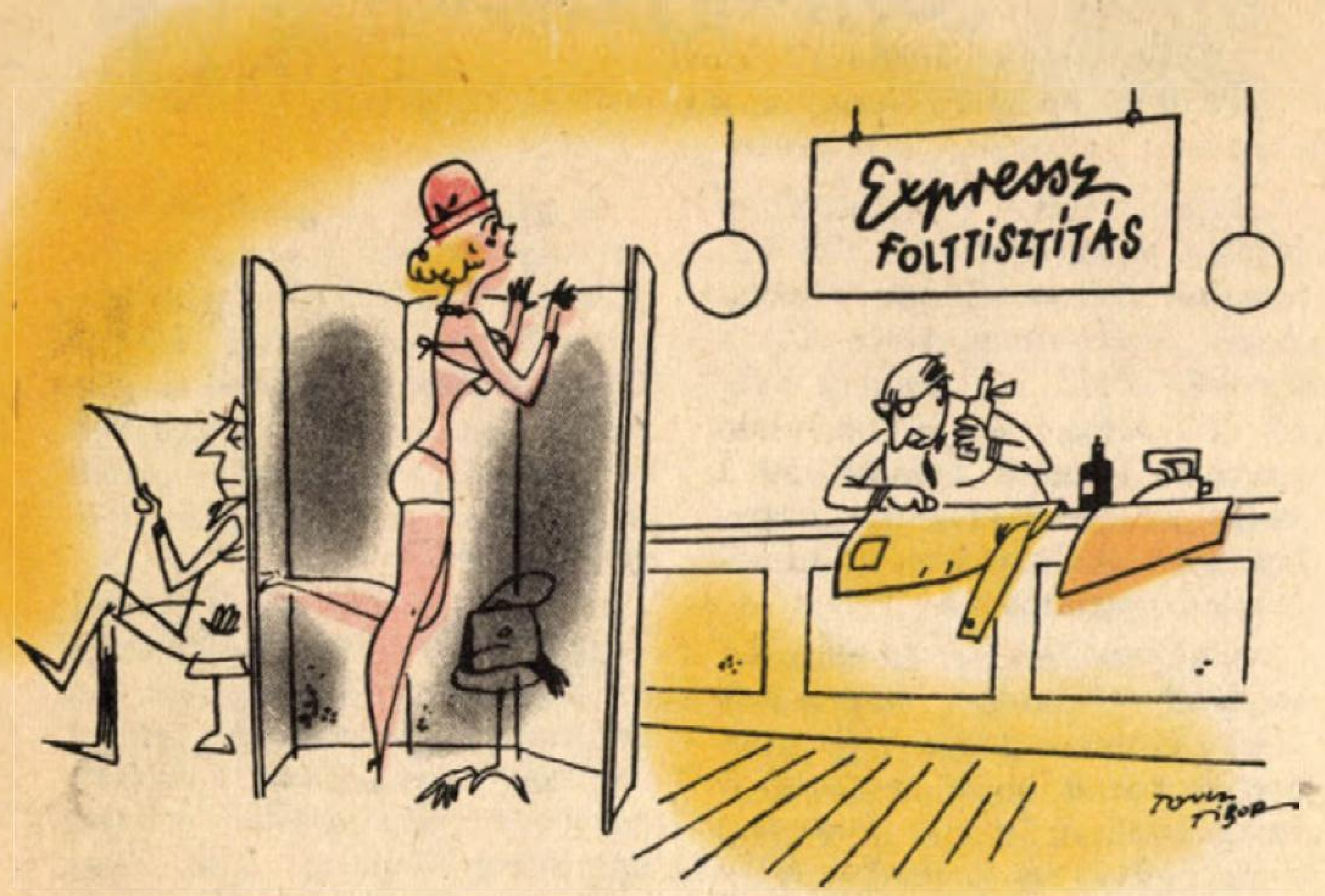
K. Csaba, Várpalota, — B. József, Jászberény, — N. István, Bp. V., Sallai I. u. — P. Károly, Bp. IV., Liszt Ferenc u. — Sz. Jenő, Pécs, — V. István, Bp. Népköztársaság u. — K. István, Bp. XI., Mohai u. — D. Mária, Bükkzsérc, — F. István, Bogács, — H. Józsefné, Bp. VIII., Baross u. — F. László, Bp. II., Frankel Leó u. — B. László, Bp. XII., Maros u. — K. György, Bp. II., — R. Irén, Pécs, — Gy. Mihály, Orgovány — S. Gábor, Bp. IX., Mester u. — G. György, Kétegyháza, — K. Tibor, Bp. IX., Aszódi u. — C. Ferenc, Gyoma, — N. Sándor, Kiskunfélegyháza, — S. Ádám, Pécs, — Cs. József, Bp. XIV., Állatkerti u. — G. Simon, Kislőd, — S. József, Zalaegerszeg, — D. János, Gyula, — E. Miklós, Újpest, — B. Ferenc, Bp. XII., Kapitány u. — M. Nándor, Bp. IX., Viola u. — T. László, Székesfehérvár, — R. Magdolna, Sárvár, — F. A.-né, Szokol, — R. Tibor, Százhalombatta.

A kör négyszögesítése

E heti hirdetéseink

Világos tavaszi kosztüm

Magyar specialitás

Pusztai Pál rajza

Be a galeriba!

Bevallom évek óta leghőbb óhajom egy jó kis galeribe jutni. Hogy azok miket csinálnak, az angyalát! Hajlandóságomat meggyóntam korunk lelkiatyjának, a pszichológusnak. A pszichológus a ködbe nézett, és félóra múlva megszólalt:

– Mi tartotta vissza?

– A félsz.

– Mitől félsz?

– A zárt helyektől.

A pszichológus rántott egyet a nadrágján, nyelvét visszadugta a szájába.

– Miféle zárt helyektől?

– Hát ahol rács van az ablakon és kémlelőnyílás a vasajtón.

– Ödipusz komplexum – mormolta a pszichológus, és finom kalapáccsal megveregette a halántékát. Aztán még két évig kérdezett. Egyszer megevett előttem egy száz wattos körtét, amitől hascsikarásom támadt, s mivel a pénzem is elfogyott, abbahagytam a kúrát. Régen parázsló vágyam ekkor ismét lángra lobbant; most már éjjel-nappal huligán akartam lenni. Iskolás lányok a grundon... Fiatalasszony a férjével, a városszélen... A galeri könnyen elbánik velük. Este pedig tízen rá a vaksi öregre; két egyenest a szájába és dupla rúgást a gyomrába bele... Felgyújtani a kocsit és szalonnát pirítani mellette... Istenem!

Minderre a pszichológus azt mondta, hogy évezredekkel ezelőtt is így volt. Elnyomott, ösztönös traumák; a tudatalatti élet polarizációjának pszichés reakciója. – Jó – mondtam, de mégse ez riasztott vissza, hanem a szurkolás a hat – nyolc – tíz évtől.

Tovább hányódtam kétség és remény között, mígnem a napokban egy újsághíren akadt meg a szemem: Vidéki halálfejes galerivezér egy és negyed évet kapott. Beosztottjai még kevesebbet. Heuréka! Abban a pillanatban megszabadultam összes gátlásaimtól; kést, boxert, ólomfütyköst, fültépőt, szemkitolót ragadtam, és jelentkeztem az első galeriba.

Mondd, hogy kapok tíz hónapot. Annyit megér.

Féllábon is kibírom.

Kőműves Imre

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A beteg Kovácsot megvizsgálja az orvos, majd félrehívja Kovácsnét.

– Asszonyom, férje csak abban az esetben gyógyulhat meg, ha leszokik a dohányzásról.

– Le fog szokni – jelenti ki Kovácsné határozottan.

– Nem fog könnyen menni. Roppant erős akarat kell hozzá.

– Ne féljen, doktor úr. Nekem roppant erős akaratom van!

*

Egy férfi megkérdi az utcán egy kisfiútól:

– Hány éves vagy, kisfiam?

– Mínusz négy.

– Hogy értsem ezt?

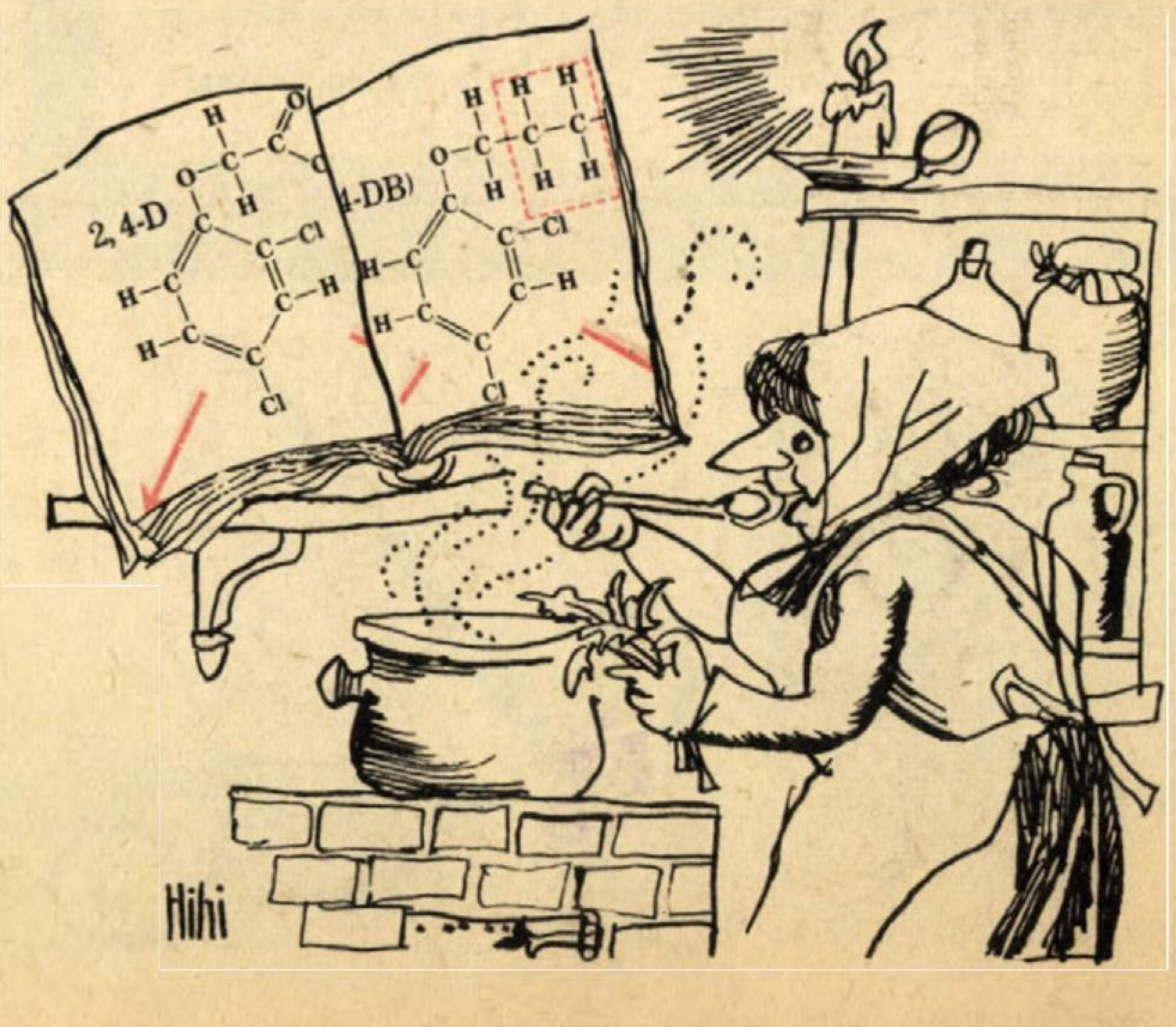
– A papám azt állítja, hogy amikor én születtem, a mamám harmincéves volt. A mamám meg azt állítja, hogy jelenleg huszonhat.

TAKARÉKOS MEGOLDÁS

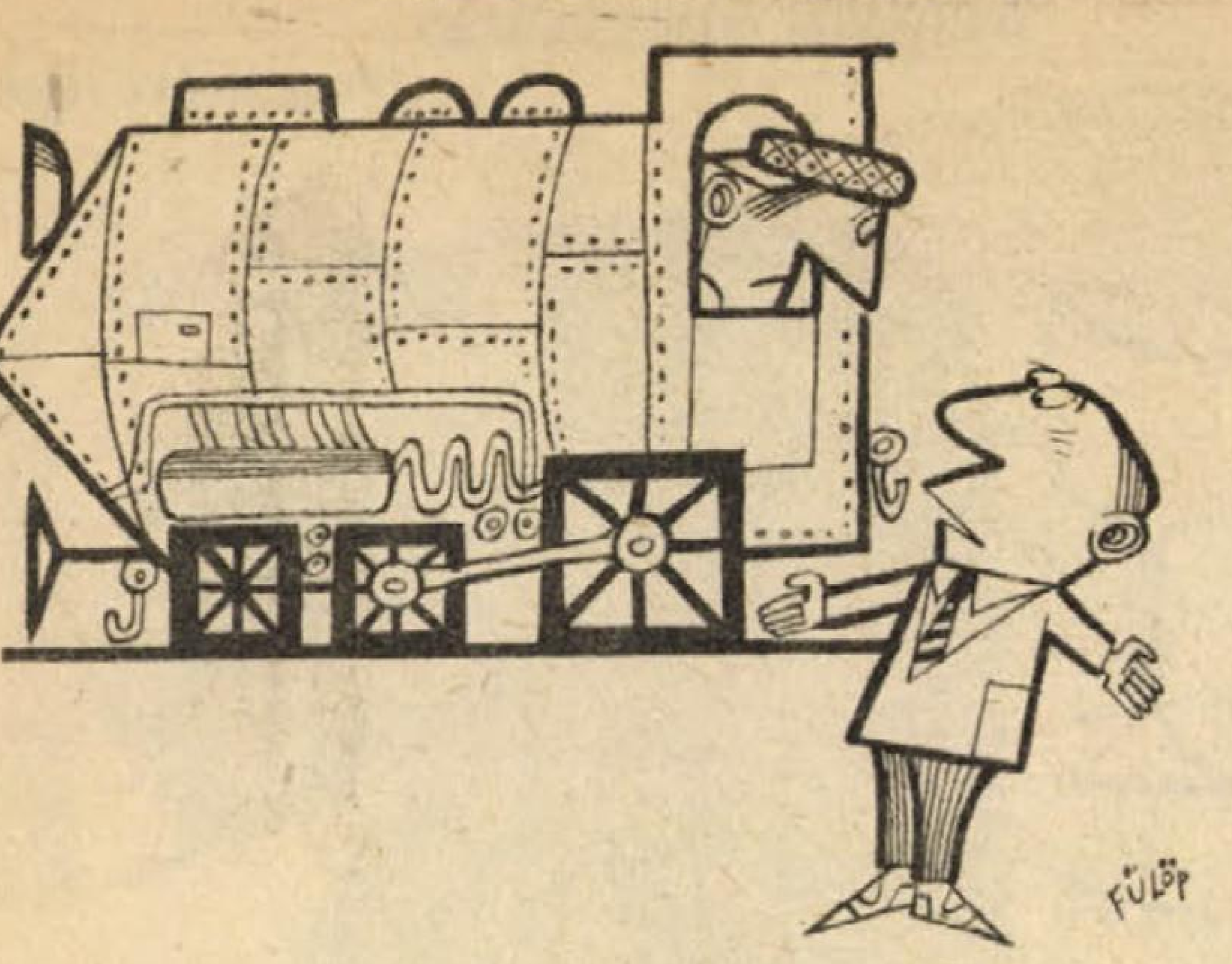
Az óceánon túl nagyon haragszanak De Gaulle „Amerika-ellenes" magatartására. A „Chicago American" ezt írja:

„Akinek De Gaulle a szövetségese, annak nincs szüksége ellenségre."

Mai füvesasszony

KICSIRE NEM ADUNK

– Nem volt keret körzőre...

VÁNDORMADÁR

– Maga mit ácsorog itt napok óta?
– Várom, hogy felépítsék a gyárat, mert ez az utolsó hely, ahol még nem dolgoztam.

ORVOSI TANÁCS

– Sóhajtson egy nagyot! Gondoljon a második műszakra!...

Fülöp György rajzai

Lopi-lokátor

Amikor Géza elém rakta a presszó asztalkájára, az első pillanatban táska-rádiónak néztem. Aztán észrevettem, hogy a közepéből rövid acél-tengely nyúlik ki, féltojáshéj alakú, foncsorozott felületű valami van a végén, az oldalára pedig, plexilap alá, skálabeosztásos mérőműszert építettek be.

– Akkumulátorral és tranzisztorokkal működik – magyarázta Géza, és megnyomott egy gombot. – Látod, most bepörgetem ezt a miniatűr radart a tetején, aztán leolvasom az eredményt.

Valóban, a féltojáshéj lassú forgásba kezdett; egyidejűleg halk zümmögéssel a mutató is megindult a skála előtt, majd egy helyen állva maradt.

– Kerek huszonhét csen – jelentette barátom, és elégedett mosollyal kérdezte: – Nos, hogy tetszik?

– Csodálatos! – kiáltottam őszinte elragadtatással. – Mi ez?

– Ez a Lopi-lokátor. Saját találmány! Lopásjelző és értékelő készülék. Azon alapszik, hogy minden pénz, vagy bármilyen tárgy, amely nem tisztességes úton-módon került tulajdonosához, különleges sugarakat bocsát ki magából. Ezeket fogja fel a Lopi-lokátor.

– Zseniális! A nyomozó hatóságok aranyba foglalják majd a neved. És a huszonhét csen, az mit jelent?

– A csen – hangzott a magyarázat –, a lopás mértékegysége. Egy csen egyenértékű egy lopott szállodai ruhaakasztóval. Jelen esetben a huszonhét csen azt fejezi ki, hogy pillanatnyilag ilyen értékű lopott holmi van a presszó vendégeinek és alkalmazottainak zsebében. Hamutálca, sótartó, mokkás kanál, csésze, pohár, kancsó, szalvéta, miegymás. Most pedig, mielőtt felajánlanám műszeremet a rendőrségnek, gyerünk, és próbáljuk ki a főváros más vidékein is.

Vállára akasztotta a Lopi-lokátort, fizettünk, és izgatott-kíváncsian elindultunk.

A gyengébb idegzetű olvasókra való tekintettel nem részletezem tanulmányútunk tapasztalatait. Három óra múltán, amikor Géza fáradtan lehuppant mellém a dunaparti lépcsőre, sápadt volt és letört. Szomorúan meredt maga elé. Csak nagysokára szólalt meg:

– Ugye, te sem számítottál rá, hogy ilyen sok helyen jelez majd a készülék? Kiló-cseneket az építkezések környékén, mega-cseneket egyik-másik áruház, nagyüzem, kereskedelmi vállalat házatáján! Még az Üde utcai napközi otthonban is mutatott tizenöt deci-csent! Bevallom, en-

gem nagyon nyugtalanít, hogy ennyi helyen és ennyi sokan csórnak Pesten. Becsületes, tisztességes ember számára felettébb kényelmetlen az ilyen lopós környezet. Legszívesebben leköltöznék vidékre.

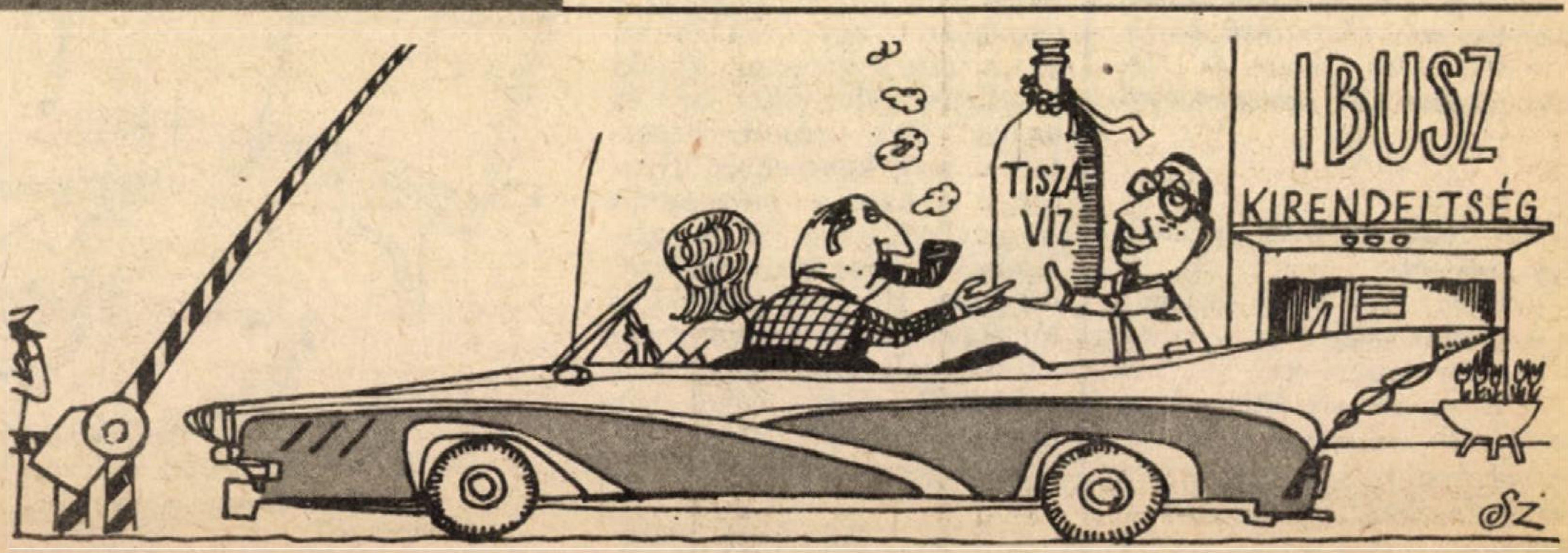
– Ne túlozd el a dolgot! – vigasztaltam a szerencsétlent. – Egyébként is, alighanem hibás a masinád. Nézd, bár az előbb kikapcsoltad a radart, és így külső sugarakat nem foghat fel, a mutató most is három kiló-csent jelez.

Géza pár másodpercig döbbenten bámult a skálára. Sápadtsága megszűnt, bíborpír öntötte el nyakát, arcát, füleit.

– A Lopi-lokátor – szólalt meg végül alig hallhatóan –, a Lopi-lokátor – kitűnően működik! Most engem mér az átkozott. Amikor ugyanis összebütykköltem, a tranzisztorokat és az alkatrészeket az üzemi raktárunkból kölcsönöztem.

Kürti András

Vágyik annak szíve vissza...

Szűr-Szabó József rajza

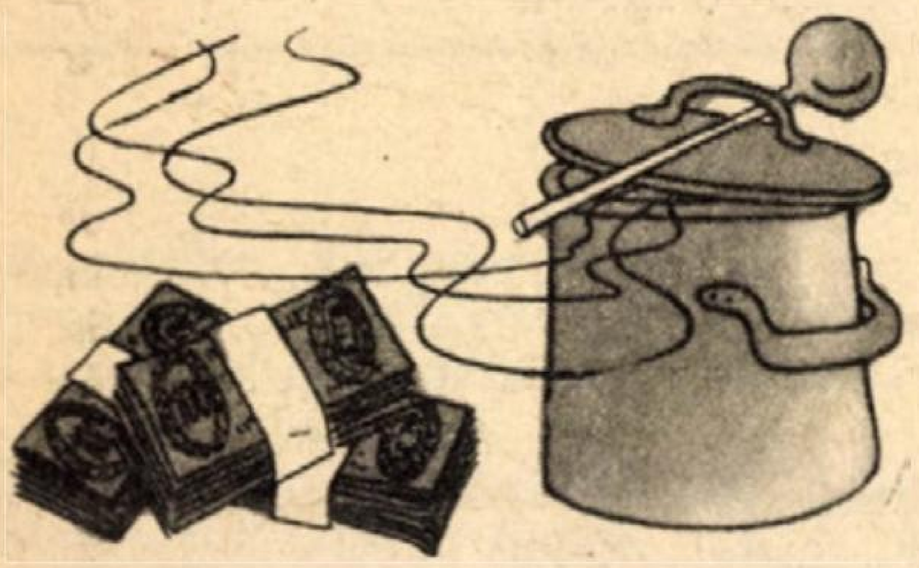
PECVNIA NON OLET

Ennek a kis írásomnak azért adtam latin címet, hogy jobban felfigyeljenek rá. Nem azért, mert latinul jobban hangzik. Sőt. Magyarul hangzik jobban: „A pénznek nincs szaga." Azok, akik nem voltak latin szakosak (mint például én magam), így jobban értik.

Néhány évvel ezelőtt Cotyról, a világhírű parfümgyárosról az a pletyka terjedt el, hogy fizetésképtelen lett. Ezt a pletykát a szellemes párizsiak így adták tovább: „A szagnak nincs pénze."

De ez csak előszó. A lényeg az, hogy néhány nappal ezelőtt dolgom volt a Nemzeti Bankban, és mihelyt beléptem a gyönyörű márvány előcsarnokba, erős savanyú káposzta szag csapta meg az orromat.

Kínosan érintett a dolog. Nem akarok hencegni, de én már a szagáról is meg tudom állapítani, hogy jó-e a savanyú káposzta. Szeretem ezt a nagyszerű, jóízű ételt, de nem a bankban.

A savanyú káposztának nem a bank a hazája, s az sem jó, ha ide belép az ember, és rögtön érzi, hogy itt valahol konyha van. Minden lehet jó és kellemes a maga helyén és a maga idejében. A bőrszag kellemes és természetes a bőrgyárban. A nyers hús szaga is kellemes a hentesnél. És felemelő érzés, amikor egy illatszertárban megüti az ember orrát a különböző kölnik, szappanok és egyebek kellemes illata.

De a bankban, ahová gyerekkorban beidegződött és a középületeknek kijáró áhítattal lép be az ember, akkor sem kellemes a káposztaszag, ha jól van savanyítva. Még a vecsési káposztaszag is idegesíti az embert a Nemzeti Bankban.

Miért?

Mert a banknak legyen bankszaga. Pénzszaga, ünnepélyes szaga legyen annak a banknak, ahol a pénz terem.

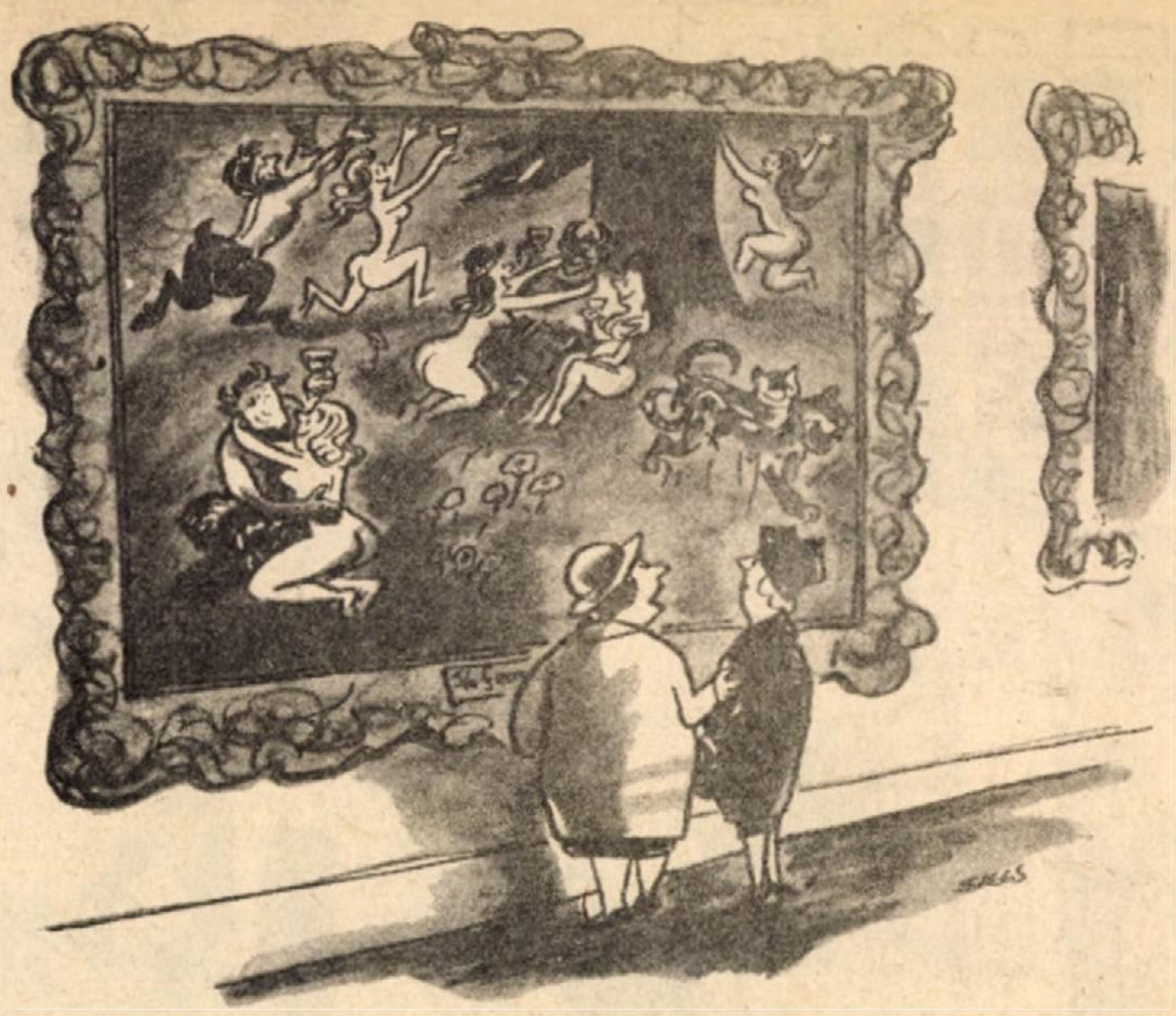
Nem igaz, hogy a pénznek nincs szaga. Van. Egy szép női retikülből előbukkanó, illatos százforintos senkit sem zavar. A férjek dohányszagú százasait is szívesen, harag nélkül tudják elfogadni a feleségek.

Nem baj, ha a pénznek szaga van. Lehet bármilyen illata a százasnak, különösen nem baj, ha sok van belőle. De annak a hazai s külföldi pénznek, amelyik ott terem a Nemzeti Bankban – bocsánatot kérek –, káposztaszaga ne legyen!

Salamon Béla

A Magvető Könyvkiadónál most megjelent „Szódásüveg és környéke" című kötetből.

MŰVÉSZET ÉS ERKÖLCS

– Meg kell hagyni, drágám, hogy az absztrakt képeken ilyen dolgok nincsenek!

(A londoni „Punch"-ból)

TETTENÉRÉS

– Áhá, szóval maga az a szatír, aki a védtelen nőket megtámadja!

(Ici Paris)

A HYDE PARKBAN

Ne gondoljon rosszra, biztos úr! Éjfélig nem mehetünk haza, a gyerekek házibulit tartanak.

(A londoni „Punch"-ból)

IMPORT HUMOR

HANYAG FESTŐ

(Eulenspiegel)

BARÁTNŐK

– Patriciával ebédeltem! Annyi mindent mesélt, amit neked nem szabad megmondanom, hogy azt sem tudom, hol kezdjem!

(A „New Yorker"-ből)

Munkaerőhiány

Pusztai Pál rajza

– Segítség! Lopják a segédmunkásokat!

Búcsú a kályhámtól

Utólszor térdelek le
Kályhám, e szörny előtt,
Mely füsttel fújta, lepte
Fejem, e gyönge főt.

Én jól tartottam szénnel,
Még kokszot is kapott;
S nem rágta meg, akár a
Vén ló az abrakot.

Vendéget hívtam. Véltem,
Hogy jó meleg leszen.
És lőn hideg. A vendég
Megsértődött ezen.

Kitolt velem a cső is:
Hol megfogtam, lyukadt.
Kovásszal kenegettem
Éjfélkor a lyukat.

Szorult kéménybe tégla,
És ömlött rám korom...
Nem tisztelted, te kályha,
Nő-létem, sem korom.

De letelik időd már,
Gázfűtés jő ide!
A MÉH-be mégy, meglátod,
Aprítson miszlikbe!

*

S ha úgy fordulna mégis,
Hogy nem jön még a gáz,
Mert határidőt nálunk
Sok központ elodáz.
Úgy októberben újra
Elébed térdelek,
És vezeklek azért, hogy
Most csövig sértelek.

K. Tóth Lenke

Pesti tudósítónktól

Anya korholja 13 év körüli fiát:

– Olyan szemtelen vagy, hogy az rettenetes!

A kamasz védekezik:

– Tudhatnád, hogy milyen kényes korban vagyok!

Egyik irodalmárunk ezzel a kérdéssel fordul kartársához:

– Nem tudod véletlenül, mit jelent az, hogy nomothetikus?

– Nem. Hol fordul elő?

– A cikkemben.

A pénzünk szilárdságába vetett hitem csak megerősödött, amikor olvastam, hogy egy- és kétforintosokat hamisítottak. Bízom abban, hogy eljön az idő, amikor ilyen riasztó híradással ijesztik meg a közvéleményt: „Vigyázat, hamis kétfilléresek kerültek forgalomba!"

f. l.

Váltás Cipruson

Erdei Sándor rajza

– Maga miért jött ide?
– Mert amíg maga irányította a közlekedést, egymást érték a karambolok...

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 64.2047 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda, Tel.: 180—850. INDEX: 25504